

MALÁ PROSEČ TERÉZY NOVÁKOVÉ

XI. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

SBORNÍK VÍTĚZNÝCH PRACÍ
2018

ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA PROSEČ

Autoři:

<i>Kateřina Zdeňková.....</i>	<i>4</i>
<i>Tadeáš Zachřla .....</i>	<i>5</i>
<i>Michaela Marešová .....</i>	<i>6</i>
<i>Veronika Šváchová.....</i>	<i>7</i>
<i>Elena Zámečníková .....</i>	<i>8</i>
<i>Erik Hu.....</i>	<i>10</i>
<i>Markéta Tomášková.....</i>	<i>11</i>
<i>Silvie Janči.....</i>	<i>12</i>
<i>Silvie Janči.....</i>	<i>13</i>
<i>Tomáš Drahotínský.....</i>	<i>14</i>
<i>Lombartová Aneta.....</i>	<i>15</i>
<i>Natálie Dobiášová.....</i>	<i>16</i>
<i>Alžběta Písková.....</i>	<i>19</i>
<i>Zuzana Roušarová .....</i>	<i>21</i>
<i>Matěj Kropáček.....</i>	<i>23</i>
<i>Adéla Anna Šalomounová.....</i>	<i>24</i>
<i>Adéla Vacková.....</i>	<i>27</i>
<i>Blanka Luxová.....</i>	<i>30</i>
<i>Pavlına Jahodová .....</i>	<i>34</i>
<i>Jan Španiel .....</i>	<i>36</i>
<i>Kateřina Pačandová .....</i>	<i>40</i>
<i>Adéla Kladřivová.....</i>	<i>42</i>
<i>Silvie Janči.....</i>	<i>45</i>
<i>Gabriela Bártová .....</i>	<i>46</i>
<i>Anna Kubíková .....</i>	<i>48</i>
<i>Partneři a sponzoři .....</i>	<i>52</i>

Všechny práce jsou uvedeny bez úprav a gramatických korektur

Kateřina Zdeňková

Základní škola Chyšky

Kamarádi

*Pes na křesle sedí,
má černý čumáček, a je celý hnědý.
Dvě misky s jídlem a pitím má,
je mlsný, jen něco si vybírá.*

*Po běhání venku do křesla si lehne,
jak přijde Andulka, k nohám si sedne.*

*Sedí a čeká,
až malé děvčátko
pohladí, podrábá kožíšek drobátko.*

*Hrají si, smějí se, mají se rádi,
vždyť jsou to největší kamarádi.
Běhají, skákají, k růžičce přivoní.
Jestlipak Andulka štěňátko dohoní?*

*Štěňátko večer se uloží v pelíšku,
nechá se pohladit, podrábat na bříšku.
Sladoučký sen nechá si zdát,
jak zítra s Andulkou budou si hrát.*

Tadeáš Zachrla

ZŠ Němčice nad Hanou

Neznámý

*Počítám schod po schodu,
vím, nestačí mi na to dech.
Sním o svítání už pár let,
ale jdu dál, svět co svět.*

*Jsem neznámý,
možná, že to někdo ví.
Možná mi někdo odpoví,
kdo je ten kluk, co se bojí?*

*Jsem osamělý, žádný špím..
A oni ví, že já mám splín.
Jdu dál, dál se svým tajemstvím...
Vždyť přeju jim vše nejlepší!*

*Čtu svoji knihu, čtu svůj svět.
Na první straně jen pár vět.
Kdo mi míní kazit svět?
Já odcházím, vždyť už je pět.*

*A zbývá jen pár míl,
už blízko je, jdu k cíli.
Můj čas končí, nastává zas,
Já to vím, už je čas...*

Michaela Marešová

Základní škola Chyšky

Jak Jarda dostal chuť na jahody

*Přišel Jarda na zahradu,
dostal tam chuť na jahodu.
Jahody však nebyly,
neboť je kosi vyzobali včera v neděli.*

Jaroušek místo jahod uviděl keřík růží.

*Růže byly voňavé a krásně červené
jako rudé rty naší milé Máří.
A co našeho Jardu napadlo?*

No přece: jen si k růži přivonět,

Jak pak by ne!

Vždyť to není nemožné!

Naklonil se k růžím

a v zápětí - silně kýchl,

až se o trn píchl.

Poté udělal dvakrát hepčík,

a pošlapal mámě kopřík,

Příště Jardo milý,

my bychom ti radili:

raději si nech na jahody zajít chutě

a běž domů k mámě na kutě.

Veronika Šváchová

Gymnázium Zikmunda Wintra, Račovník

Óda na podzim

*Podzim je malíř s barevnou paletou,
podzim jsou mlhy plující nad řekou,
podzim jsou koberce listí u nohou,
podzim je babí léto letící oblohou.*

*Podzim jsou draci, co vzhůru letí.
Podzim jsou kaštiny – jeden, druhý, třetí.
Podzim jsou deště a protivné rýmy,
podzim jsou barvičky i šedé splíny.*

*Podzim je dýně stojící u dveří.
Podzim je Den svatých i pro ty, co nevěří!
Podzim jsou Dušičky a na hrobech svíce...
Podzim mám ráda z roku nejvíce.*

Elena Zámečnicková

ZŠ a MŠ Olomouc, Nedvědova 17

Fantazie

Kosmonaut se ze mě stane,
objevím vše nevidané.
Nové hvězdy a i světy,
asteroidy a komety.

Nebo budu mořeplavcem
a stanu se mořským savcem.
Novou zemi objevím,
to už teď dopředu vím.

Potápěč je osoba,
co zná moře zespoda.
Mořské hlubiny chci znát,
s rybami si povídat.

Vědec nové jevy zkoumá,
nad významy všeho bloumá.
Bakterie, horniny,
strávím nad tím hodiny.

Popelář je člověk pilný.
Pilný, ale neomylný.
Popelnici vynechat,
to se mi nemůže stát.

Doktor léčí nemoci,
kterým není pomoci.
Předepíše masti, prášky
a budete bez vyrážky.

Vynálezci všechno změni,
vynaleznu vše, co není.
Třeba dýni mluvící
nebo vodní opici.

Architekti kreslí plány,
na budovy, na fontány.
Vždycky přesně rýsovat,
pak nemusí se nic zlé stát.

Malíř barvou všechno zvěční,
tak mu za to budme vděční.
Namaluji vše, co chceš,
lepší malbu nenajdeš.

Sochař a blok kamene,
stane se to ne, že ne.
Místo kvádrů, socha hezká,
srdce před ní jenom pleská.

Astronom se k nebi dívá,
odhaluji to, co skrývá.
Dalekohled dobrý mám,
celé nebe prozkoumám.

Siréna na autě houká,
vítr kolem auta fouká.
Hasič řídí, vodu mám,
hasit požár pospíchám.

Spisovatel knihy píše,
pozvu vás do snové říše.
Světa z vaty cukrové
nebo země plyšové.

Policista chytí ty,
co nedodrží zákony.
Pomáhá a taky chrání,
bráním lidem v okrádání.

Zahradníci mýtí Býlí,
ať ostatní květy sílí.
Zastřihují keře velké
a koruny stromů mělké.

Archeolog vykopává,
co zem časem poschovává.
Starověké mumie,
snad žádná neožije.

*Skladatel ten texty skládá,
do těch slov své srdce vkládá.
Nota k notě, slovo k slovu,
napadá ho stále znovu.*

*Prodavač vám prodá vše,
co v obchodě najdete.
Jídlo, taky oblečení,
vše co nikde jinde není.*

*Učitel vás naučí,
kde se píše jaké y.
Kde leží pól severní
a další věci nevšední.*

*Tesař s dřevem pracuje,
obrušuje, hobluje.
Všechny barvy taky tvary,
dělá s nimi kouzla, čáry.*

*Básník skládá básně, rýmy,
mezi slovy píše šprýmy.
Verše, sloky v poezii
potřebují fantazii.*

*Mohu býti taky ševcem,
nejlepší se stanu v leččem.
Spravím botu, dej chvíličku,
opravím i tvou tkaničku.*

*Třeba budu knihovníkem,
dobré četby milovníkem.
Šířit dobrou náladu,
když přijdete si pro radu.*

*Možná budu filozofem,
přemýšleti nad životem.
Způsob jakým má se žít,
kam svůj život zařadit.*

Erik Hu

Gymnázium Zikmunda Wintra, Rakovník

Básnička

*Chtěl bych být bílou labutí,
plout po hladině bez hnutí.*

Markéta Tomášková

ZŠ Holice

Slavík a veverka

Žil v parku slavík pyšný,
měl spoustu chyb, byl to tvor hříšný.
Ze shora na ostatní tvory zřel,
o životě, o světě zhora nic nevěděl.

Stále jen pěl a pěl,
a na svém krásném hlasu lpěl.
Přitom nevynechal příležitost žádnou
pohrdat veškerou faunou, pro něj vadnou.

„Jen hlupáci stále se za práci honí,
když venku je léto a celý kraj voní.“
Myslel si dokola ve své hlavě,
na horší časy zapomněl hravě.

Viděl veverka oříšky sbírat,
usedl na větev, uměl jen zírat:
„Ta malá hlupačka, co oříšky klátí,
což neví, že se jí život prací krátí?“

Nepomohl veverce s těžkou prací,
udřená domů večer se vrací.
A co slavík? Stále zpívá.
Do zimy času už moc nezbyvá.

Slavík se probudil do chladného rána,
na stromech sedí jen samá vrána.
Slavík už nezpívá svým krásným hlasem,
je v parku sám a třese se mrazem.

Poprosil veverka: „Dej mi pár semínek,
nebo mi dohoří života plamínek.“
„Nedám ti, nedám, měl jsi mi pomoci,
když jsem ty oříšky klátila do noci!“

Však jednu dobrou radu ti dám,
pomáhej ostatním a nebudeš sám.
Zlou větou však musím náš rozhovor
skoncovat,
když v létě zpívals, teď můžeš tancovat!“

Silvie Jančí

ZŠ Hamry 12, Brno

Vypiji příliv města Schöne

*Viděl jsem objímat žílami
Pusťte plíce pro potěšení
Vykrčím si sladké lízátko*

*Vydupu si šáhnout na poprsí
Sundám halenku a dotknu se tajného místečka
Lízátko vrazím do pusy*

*Srdce brečí, plíce dýchají
Provokoval ji suchým vzduchem
Svíčky zhasnou pod tíhou bublinek
Vyplave nad ni zlé dítě*

*Vydupu si lízátko
Vypiji příliv města Schöne
Pokušení poslední noci je tu
Vyplave zlé dítě
Nenávist tolik z vás pochopí
Lásku potopí do slz zlého dítěte*

Silvie Jančí

ZŠ Hamry 12, Brno

Hadí

Tam v temných ulicích
nic víc než tebe jsem nechtěl
ramena kolem krku
dlaň na útlém stehně
chybí mi stud

Miloval jsem vypařené oči
hada v tlamě
(hltej)
visel ti z nich
zelený jedem
líbám ho
nemohu se nabažit
on mi fakt chybí
samozřejmě stud
(smích)
jenže i had kouše
dráždilas ho bosou nohou
přece jen jsem prosil
bez štítění se
i tak...se to nedělá

Sám sedím na lavičkách
culila ses tu i ty
(křič)

je to dávno
jak moře starý jsem

Dusila ses hady
dávno
stejně jako já broučky
tak dávno
(zvolej)
jenže žádný pavouk neměl
na tebe
dusila ses s nima
(dus se)

had bez hlavy dlouho nežije
zvlášť bez té useknuté
usek jsem ji sám
chybí mi
(vzlykej)
lituji toho
ale nestydím se

Kdyysi v zapálených ulicích
nestydná žena kolem pasu
vedle stydkých lamp
procházela je
začouzená fabrika

(neser)
a hlatala všechny

Poslal jsem naposledy
(čti šeptem)
to, co jsem miloval
dráždit bosou nohou hlavu
hladit a kouřit hady
dráždila je bosou nohou
dráždilas
(poslouchej sykot)
mezi našima lavičkama
dráždila
a to se nedělá
jenže já prosil
tak moc

Chybí mi stud
(zařvi to)
chybí
(počkni)
beze studu
lžu

Tomáš Drahotínský

ZŠ Veltrusy

SONET

*Snad jsem oceánem tvým, však klidným,
leč v útrokách rozvířen vanutím slasti,
lapaje cesty, směru, chycen v bídné pasti,
snad věřím, že mé přesvědčení vylidním.*

*Áchich, ty krásná pluješ k zemím malebným,
sužován touhou doteku, objetí, polibku se rozbourím,
vytrhnu se z jařem lásky, psaje tu bez nadsázky,
abych krásou nehřešil, skonám bez odezvy na otázky.*

*Houpáš se na mých dlaních neviděných, usínáš v mdlobách,
v dáli plápolají snivá světla, jdouc vstříc nekonečící pěšině,
však pláč bohů je mým bytím, podaje deštěm střípků.*

*Aneb jsem lodí tvou, jež se ztrácí ve tvých vodách,
zblouzen, oddán tvé vlnné tišině,
navzdory všemu posílám vlnu polibků.*

Lombartová Aneta

ZŠ V Domcích 488, Trutnov

Až mě budeš chtít někdy soudit...

*Až mě budeš chtít někdy soudit,
obuj si moje boty
a šlapej mou cestou zpátky do minulosti.*

*Pocit' moje slzy,
radost či nenávist.
Projdi roky, které jsem si prošla já.
Zakopni na každém kamenu,
na kterém jsem zakopla.
Pokždé znovu vstaň
a jdi dál,
tak jako já.*

*A až potom můžeš soudit
a tvrdit, že mě znáš
a že jsem špatná,
když tu odvalu máš.*

*Moudrý člověk mě nesoudí,
když mě nezná
a názor hlupáka
mě nezajímá.*

Natálie Dobiášová

ZŠ Němčice nad Hanou

Klárčin den

Chtěla bych vám povyprávět svůj příběh všedního dne. Vše začíná tím, že se ráno vzbudím. No, vlastně nevzbudím. Spím dál poté, co zavaknu budík. Spím a spím, než přijde moje maminka...

„Klárko, tobě nezvonil budík?“

„Zvonil, ale mně se ještě nechce!“

„Tak už vyskoč, obleč se a přijď snídat.“

S odporem vstávám tak jako každé ráno. Oblékám se, beru ačkovku a jdu na snídani. S čistěním zubů se neobtěžuji, jelikož se mi po ránu fakt nic nechce. V jídelně už snídá tatínek, mladší bráška David a roční sestřička Hanička. Maminka se mne jako obvykle ptá, co bych chtěla na snídani.

„Dala bych si čokoládové lupínky s mlékem!!“

Nasoukám do sebe snídani a můj mozek po přísunu energie začíná pracovat. Ne, že by do té doby nepracoval, ale začínají se mi otáčet ta správná kolečka, která mám ráda. Začínám se usmívat a zlepšuje se mi nálada. Zapínám televizi, chci sledovat pohádky, ale Hanička začíná plakat a já nic neslyším. Jdu blíž k televizi, abych slyšela zvuk, poklečkám k ní, ruce si dávám mezi kolena a tatínek se ptá:

„Klárko, ty se u té televize zase modlíš?“

Směju se a volám: „Já nic neslyším!“

Maminka se podívá na hodiny, spráskne ruce a říká: „Zase přijedete pozdě!“ V úleku se odtrhávám od televize, házím si připravenou svačinu do ačkovky a letím na chodbu, div se nepřetrhnu. Nezapomenu vrazit do mladšího brášky, který se právě snaží oblékat bundu. Skoro bez rozloučení odcházím z domu do auta. Už jsem myšlenkami u kamarádů, a tak se ani nerozhlížím přes silnici, kterou přecházím. Usedám do auta a rozčiluji se, že zas nejde zapnout bezpečnostní pás, který jsem chvíli předtím rychlostí zatrhla, takže nejde posunout. Tatínek mi pomáhá a říká, ať se nerozčiluji. Má to marné, zítra to udělám zase...

Startujeme a odjíždíme. Rukou utírám orosené sklo auta a vítám svého panáčka. Můj panáček se vždycky objeví, když cestuji autem. Jak bych vám ho popsala? Má žlutou barvu, bílé oči a v nich černé tečky. Nemá vlasy a na ruku má pouze tři prsty a palce. Tento panáček skáče po domech nebo létá v raketě. Zároveň závodí s černým panáčkem, kdo bude dřív u školy. Při závodu nesmí spadnout z domů, na které skáče. Černý panáček podvádí, ale můj žlutý panáček vždycky vyhraje.

Zastavujeme před školou, tatínek nám s bráškou podává ačkovky a loučíme se. Žlutý panáček skočí rychlostí blesku do portálu a přenesení se do své země, kde mě počká, než se budu vracet domů. Rozloučím se s bráškou, dám mu pusku na čelo a letím jako střela do šatny. Rychle rozrazím šatní skříňku, strhám ze sebe oblečení, namačkáím ho dovnitř, zamykám a letím dál směrem ke třídě. Schody vyběhám po dvou, srdce mi buší, mívám dozorující učitele, zdravím je a pokračuji v krasojízdě.

Konečně jsem ve třídě. Dojdu ke své lavici a chystám si učebnice. Slyším kamarádky, že si povídají, tak jdu za nimi, ale do cesty mi skočí Barča a říká:

„Ty za nimi nepůjdeš! To jsou moje kamarádky!“

„Co to říkáš? To jsou i moje kamarádky! Nepřivlastňuj si je.“

Než stačila Barča cokoli říct, začíná zvonit. Všichni letíme do lavic a přichází paní učitelka češtiny. Po pozdravu usedáme, ale vzduchem prolétl papírek a třída se směje. Paní učitelka žádá o klid a zezadu se ozve: „Však už je ticho!“ To jsme ale drzá třída! Dál hodina probíhá normálně. Nudím se, jelikož jsem stihla zadanou práci dříve. Zvedám ruku a hlásím se.

„Prosím, paní učitelko, já mám připravenou básničku. Mohla bych ji říct?“

Ve skutečnosti nic připraveného nemám, ale znám tolik básniček, hádaneček a příběhů, že stačí jen pomyslně zalistovat v pořadači v mé hlavě a hned ji mám. Paní učitelka svolí a já mám radost. Předstoupím před třídu a začínám procitěný přednes. Paní učitelka valí oči a kamarádi poslouchají. Jsem středem pozornosti a dostává se mi pochvaly. Mé já skáče radostí. Jsem přešťastná. Usedám zpět do lavice zalitá blahem.

Zvoní. Je přestávka. Třídou se ozývá řev a dusot. Všechno lítá, co má ruce a nohy. Na poslední chvíli než zazvoní na hodinu, letí kluci na záchod.

Máme matematiku. „Ta hrozná matematika! Vůbec ji nemám ráda!“ V hodině kluci zlobí, dělají naschvály paní učitelce, předvádějí se a my se tomu smějeme. Paní učitelka už neví, co by si s námi počala. Už jsme dostali i zvláštní úkol za trest, jak se chováme. Kdyby nás tak viděli naši rodiče. Hanbou by se propadli. Někteří by ani nevěřili, že se takhle chová jejich dítě. Možná by nebylo na škodu, se nad svým chováním někdy zamyslet.

Zvoní – máme velkou přestávku. Jásáme, děláme opět kravál a vytahujeme svačiny. Kluci začínají sestavovat družstva na fotbal. Letí na konec chodby a začínají hru. Holky se sejdou u jedné lavice a debatují o tom, co budou dělat odpoledne, sledují mobil a zároveň svačí.

Chystáme se a už zvoní. Je dějepis. Dějepis je moje oblíbená hodina, protože mám ráda dějiny vlasti. Zrovna probíráme Karla IV. Jsem zaujatá mluvou paní učitelky, co všechno Karel IV. dokázal. Zapisujeme si do sešitu a sledujeme interaktivní tabuli. Paní učitelka nás na konci hodiny zkouší. Vyvolala Petra a ptá se ho: „Petře, víš, jaký most Karel IV. postavil?“ A Petr odpovídá: „Libušin most.“ Třída vybuchla smíchem. Petr se červená a jde do lavice. Končí hodina a my se přesouváme do učebny přírodopisu.

Do učebny bychom měli přecházet pomalu a s klidem, což děláme naopak. Dozorující učitel nás okřikne, my poslechneme, ale potom stejně začíná rachot. Je to k neuvěření, jak jsme hlučná třída. Řveme jako pavíani a jsme třída exotů, což o nás říkají skoro všichni učitelé. Mají pravdu, opravdu se nechováme slušně.

V přírodopise probíráme živou a neživou přírodu. Nedávám pozor a místo vyvřelé horniny píšu vymřelé horniny. Přemýšlím nad tím, jak mohly horniny vymřít, když ani nežijí. Dál mě hodina nebavila, tak jsem jen psala a povídání paní učitelky skoro nevnímala. V hlavě jsem si pouštěla písničky tak, jako to dělávám vždycky. Pak mě přeruší kamarádka, která se mnou sedí v lavici. Ptá

se, jestli dávám pozor. Já přikývnu hlavou, i když nevím, na co se mne ptala. Zvoní – končí hodina přírodopisu. Celá třída se zvedá a v poklusu letí směrem k tělocvičně.

Máme poslední hodinu. Tělocvik je můj nejoblíbenější předmět. Dnes se budeme učit skákat přes kožu. Začíná skákat Martina. Rozbíhá se a skáče. Neodhadne vzdálenost a skočí moc brzo. Dopadla na bradu. „Au, to muselo bolet!“ Druhá jdu já. Rozbíhám se, skáču a přeskaču kožu. Paní učitelka mi tleská a kamarádi taky. Po gymnastice si dáme ještě vybíjenou, která mi jde opravdu dobře, protože běhám jako jaguár. Naše strana vítězí. Jen co paní učitelka odpíská konec, už nám zvoní. Všichni se rozutečeme. Ve dveřích od tělocvičny se mačkáme jako sardinky a předbíháme se, kdo bude dřív v jídelně.

Já dnes oběd nemám a jdu rovnou do družiny pro mladšího brášku Davida. Společně jdeme do šatny, oblékáme se a jdeme čekat na tátu. Čekáme ve vestibulu školy. Vidím, jak se otevírá portál a vyskakuje z něj můj panáček. Zrovna byl ve sprše. Měl koupací čepici na hlavě, pouštěl na sebe vodu, a když si všiml, že jsem si ho zavolala, tak luskl prsty a v mžiku se převlékl. To už je tady tatínek a jede se domů.

V autě sleduji svého panáčka, který hopsá po domech a zase závodí s černým panáčkem. Přejeli jsme dvě vesnice a jsme doma. Táta nás doprovází k domu a odjíždí zpět do práce.

Maminka nám otevírá dveře. Cítím krásnou vůni oběda. Určitě máme kuře s bramborou kaší. Ano, opravdu, je to tak! Oběd zblajznu jako malinu.

A teď úkoly! Moje „oblíbená“ činnost. Jdu do pokoje a místo toho, abych si začala chystat úkoly, vysypu si lego a stavím si dinosaury. Asi za půl hodiny na mě volá maminka:

„Klárko, píšeš úkoly?“ Neozývám se, jelikož jsem do stavby tak zabraná, že ji ani neslyším.

Maminka na mě zase volá:

„Klárko, tak děláš si ty úkoly?“

„Jo, mami, už si to chystám!“

„A co jsi dělala do teď? Už jsi to mohla mít napsané!“

Neodpovídám a rychle hrabu v akřovce a chystám si věci. Netrvá to dlouho a mám úkoly hotové.

Konečně mám volno. Vymyslím, co bych dělala. Asi půjdu ven za sestřenicí. Venku najdeme zdravotnickou rukavici. V tu chvíli mi hlavou bleskne nápad. Vyrobit si miminko z rukavice. Sypeme písek do rukavice až po okraj a zavřeme ji gumičkou. Najednou je před námi miminko, které má ručičky a tři nožičky. Jmenuje se Plaváček. Hrajeme si s ním do večera. Večer ho ukazují mamince a ta kouká, jak je to perfektně vymyšlené. Uložím Plaváčka do postýlky na zahrádě a jdu do vany.

Po večeri jsem už unavená a jdu rovnou do postele. Maminka mi přijde dát pusku na dobrou noc. Tulím se ke svému plyšovému medvídkovi a smýšlím si svůj sen. Dnešní sen bude o kouzelném lese, kde žijí pohádkové bytosti. Usínám a začíná se mi zdát můj krásný sen. Zítra to všechno začne znova.

Dobrou noc...

Alžběta Písková

28. základní škola Plzeň

3-2-1-start

Každý člověk, kterého potkáš na ulici, si určitě myslí, že o rakétách ví všechno. Ale co když to, co si o nich myslíme, je špatně?

Jedni si o nich myslí, že rakety chtějí objevovat a létat ve vesmíru, druhé to nezajímá a třetí se zdrželi hlasování. No, nic z toho není pravda, protože rakety do vesmíru létat nechtějí. Rakety by si chtěly povídat, odpočívat, háčkovat, plést, a prostě a jednoduše nelétat do vesmíru. Co si asi povídají, když pletou svetr?

„Ti kosmonauti si nedají říct: samé 3-2-1-start, 3-2-1-start... ach jo, tohle mě štve!“

„Mě to taky s tím 3-2-1-start zlobí, ale taky mě nebaví to okysličování, to je samá „podpora života“, kde mám jako ten kyslík vzít?“

„To máš pravdu... a kruci udělala jsem tu dvojitý steh!“

„To nevadí, ukaž.“

O pět minut později...

„Tady to máš!“

„Díky. A vůbec, kde je Apollo 18?“

Z dálky... „3-2-1-start!!!!“

„Soucítím s ní.“

„Oni si nedají pokoj!“

„O čem jsme si to povídaly?!“

„Jak to mám vědět??? Urči si nové téma.“

„Co třeba slavné rakety?“

„Tak dobře. Začni.“

„Apollinin rod byl velice slavný. Patřily tam jedny z nejslavnějších raket a nejslavnější bylo Apollo 11.“

„Kecy v kleci! Nejslavnější bylo Apollo 13. Sice v Raketopisu poslouchám dost, abych to věděla, ale přesto nevím, proč.“

„V raketové knihovně se o tom píše, že sice nedoletěla na Měsíc, ale zachránila svoje astronauty. Ale vždycky, když mi o tom Apollo 18 chce vyprávět víc, odvelí ji.“

„To mi vážně nepřipadá fér – staráme se o lidi, dopravíme je do vesmíru, dáváme jim podporu života, upleteme jim i teplý svetr, aby jim nebyla zima, a co slyšíte? Pořád jen „3-2-1-start“. Kéž by tak někdo jednou řekl: „Děkujeme za všechno!“

Zuzana Roušarová

Základní škola a mateřská škola Proseč

Plavba za obzor

Byl to příjemný pocit, když jsme my všichni - já, Vít, Martin, Kuba, Zuza, Jitka a další námořníci vyjeli na moře. Ostatní lidé z vesnice nám mávali, ženy plakaly, muži pokřikovali a malé děti nevěděly, jestli to je smutné, nebo veselé, že odplouváme na moře.

„Ale teď, když sedím tady v té místnosti a hledám to...“

Jmenuji se Dan, je mi dvanáct a mám dědu, který objevil ostrov, který nikdo před ním ani po něm už neobjevil. Bohužel se děda z této plavby zpět nevrátil. Námořníci, kteří se vrátili bez něj, nám řekli, že bohužel zahynul ve velké bouři.

A my se vydáváme daleký ostrov znovu objevit a zakreslit ho do mapy.

„Dobré ráno, Dane,“ pozdravil mě Vít. Ani jsem mu nestihl odpovědět a on pokračoval: „A já vím, že jsem určitě zase zmeškal snídani,“ zasmál se. „Jo,“ odpověděla Zuzka, která šla právě kolem, „za půl hodiny je oběd. Kdybys nebyl každý den tak dlouho vzhů...“ nestihla dopovědět, co chtěla říct, protože se najednou rozlehl po palubě Martinův šťastný hlas: „Ostróóó na obzoruúú!“

Za chvíli jsme už všichni byli na palubě a dívali se na překrásný, ale hodně malý, avšak úrodný ostrov. Jitka znenadání prohlásila: „Všimli jste si, jak se najednou zvedá vítr?“ Nikdo nestihl nic říct... Vítr byl tak silný, že ani nebyl čas dát pokyny. Byl to strašný víchř. Viděl jsem, jak se prudce blížíme k ostrovu... a už jsme u ostrova... zjišťuju, že to jsou dva ostrovy a my proplouváme mezi nimi... a... „Co to je za velikou záři? Oslepuje mi to oči,“ ptám se ostatních. „Jéé, to je ještě hezčí ostrov než ten, na kterém jsme měli přistát,“ řekla Zuzka, která jediná nevěděla, co se na něm děje. „Ty nevidíš, co se na tom ostrově děje?! Vždyť ono tam hoří!!“ křičí Kuba. „Opravdu, ono tam hoří! Musíme jim pomoci!“ důrazně odpověděla Zuzka a hned jsme stáceli loď k ostrovu jako o závod.

Když jsme připluli, byly už nachystané kyblíky a všelijaké sudy na pomoc. Rychle jsme z lodě všichni vyskákali, nabírali vodu, hasili a na nic se ostrovanů neptali. Když jsme oheň uhasili, uslyšeli jsme, co ti podivní lidé říkají: „Co jste to udělali? Teď nám tady bude zima!“ všichni tak stále brblali, dokud jeden z těch podivníků, nejspíš jejich náčelník, nezakřičel: „Ticho! Dáme jim trest nejvyšší!“ Všem námořníkům se ulevilo, když ihned pokračoval: „Ne, musí zrušit kletbu zimy, jinak neodjedou a udělíme jim trest nejvyšší, tak. A jestli to nenajdete do večera, tak my vás hodíme do zmrzlé řeky a tam vás necháme. Ty, chlapče, půjdeš najít ten diamant. Ostatní svázat.“

„A kam mám jít?“ zeptal jsem se. „Za mnou. Vše ti vysvětlím. Půjdeš po těchto dlouhých schodech a u posledních dveří se zastavíš. Nebudeš do nich vcházet, dokud hodiny neodbijí devátou. Až ji odbijí, tak do nich rychle vstoupíš a budeš hledat modrý diamant. Máš čas jen do jedenácté. Nevím, jak to tam bude vypadat, ale pokud v jedenáct nevyjdeš zpět, budeš tam až do dalších devíti ráno. A tví kamarádi zmrznou v ledové lázni. Tak už běž.“

Běžel jsem a nezastavoval se. Přišlo mi, že ty schody jsou snad nekonečné. Všechny zdí jsou vymalovány černě. To by mě zajímalo proč? Už je tu ta místnost. Zvony. Ona se otevírá. Co mám

dělat!? Jo, mám do ní vběhnout a hledat modrý diamant. Ale vždyť to je místnost plná modrých diamantů. Jsem vyčerpaný. Sednu si na chvilku. . .

Jééé!!! Já jsem usnul!!! Doufám, že ještě není pozdě. Jdu ho hledat. Zkusím vzít třeba tenhle. Au!!!! Ten pálí!!!! Tak co třeba tenhle. Nééé!!!! To lepší!!!! Vyzkouším jiný, třeba mě odlepí. Jo. Tak teď vyzkouším tento. Proč se mi pořád přilepuje k zipu u svetru. To bude asi magnetový kámen. A co tento. Júúúú! Ten je zase studený. A tenhle. . . ten je tak příjemný. Je krásně teplý. To bude... Zvony! Běžím s tímhle kamenem. Chodba. Radši budu utíkat. Doufám, že to je ten správný kámen.

„Už jsem tu!“ zakřičel jsem, „přišel jsem pozdě?!“ „Ne, akorát,“ odpověděl náčelník, „Tak jsi to zvládl!“ zakřičel někdo z našich námořníků. „Pustíte nás už?“ „Ale ano. Pomohli jste nám. Moc vám děkujeme. Můžete odplout,“ domluvil kapitán. Ale já jsem věděl, že naše dobrodružství ještě neskončilo.

Byl pátý den plavby od ostrova Minků, tak se ti lidé jmenovali, a já věděl, že se opět něco stane. Od ostrova Minků nám plavba trvala déle než na jejich ostrov.

Zjistili jsme, že to nebyla žádná kletba, ale přirozená zima. Byla to jejich první zima, a proto jim jejich kouzelník přičaroval nehasnoucí oheň. Jenže když jsme ho uhasili, nemohl ho už znovu zapálit, protože všechno dřevo bylo mokré. Teď již vše víte.

Konečně jsme dopluli k ostrovu, ke kterému jsme chtěli původně doplout, a zastavili u něj. Byl to krásný ostrov, a tak jsme se rozhodli, že tam zůstaneme ještě dva dny. Přespali jsme na ostrově na pláži. Bylo tam krásně, dokud mě neprobudil rachot. Byl to šramot, jako kdyby u vás doma právě někdo začal hledat ztracenou gumu mezi přibory. Uviděl jsem, jak někdo šátrá mezi mými věcmi. Podíval jsem se na něj a zjistil jsem, že je to nějaký chlap.

„Ehm, ehm,“ řekl jsem. On se na mě podíval a hned zase sklonil oči, ale zase je rychle zvedl. Podíval se na mě a zvolal: „Dane! Já věděl, že pro mě jednou připluješ. Co tady děláš?“ nechápal jsem a zároveň jsem byl tak šťastný, že ho zase vidím. Byl to totiž můj děda. „Posádka mě tady nechala. Nechtěla se mnou jet dál, ale já jim přikázal, že pojedou, a oni mě vysadili na tomhle ostrově. A tak tady žiji. Postavil jsem si tu přibytek. Pojd' za mnou.“

Tak jsem šel za ním. „Myslel jsem si, že je to velrybářská loď. Tady to je mé malé obydlí,“ ukazoval mi malinkou chatu postavenou z bambusu. „Pěkná, ale nechtěl bys jet raději s námi zpátky domů?“ zeptal jsem se. „Ano, jistě, ale nejdříve mi řekni, co tady děláte a jak jste se sem dostali?“ Vypověděl jsem mu celý náš příběh, a než jsem skončil, zjistili jsme, že je již ráno.

„Pojd', vrátíme se do tábora.“ Tam jsem všem představil svého dědu. Naložili jsme hodně potravin. Díky dědovi jsme je měli i lepší, než jsme čekali.

Potom jsme již všichni společně s dědou pluli zpět domů. Moc jsem si to dobrodružství užil a myslím, že si to užili i moji přátelé. Byla to krásná plavba.

Matěj Kropáček

ZŠ a MŠ Babice

O mravenci Vaškovi a kouzelné krabičce

Ve staré továrně, kde se pořád něco házilo, žil mravenec Vašek. (Je zajímavé, že zrovna v továrně na zápalky.) Ale to je Vaškovi, když prochází mezi rozsypanými sirkami, úplně fuk.

Jednoho dne se Vašek po probuzení zamyslel: „Proč já vlastně tady trčím, když ostatní cestují?“ A jako na zavolanou objevil na místě, které označoval jako užitečné, krabičku. Ale co s ní? „Nooo, nikdy nemůžu vědět, kdy s e bude hodit.“ Vašek si do ní sedl. V tom – frrrrmk! Krabička se změnila na auto. Vašek hned zjistil jak se auto řídí a hurá do světa na zkušenu. Jenže v tom se před našim mravencem objevila vlaštovka, která hledala něco k snědku... Dotírala na mravence, ale krabička se nedala. Proměnila se na papírovou kočku! Kočka udělala mňááá !!! A vlaštovka byla ta tam. Jelo se dál.

Brzy se Vaškovi cestování zalíbilo. Zajel do Pardubic, kde okoštoval perník, v Praze obdivoval Karlův most a samozřejmě byl v Národním divadle. Nikdo to neví, ale mravenci divadlo zbožňují, především pohádky. Potom plánoval, že si zajede až do Anglie.

Když krabičkovým letadlem, zvaným Sirkolet, doletěl do Francie, měl zase potíž. Docházel mu letadlový benzín a nový stál moc peněz. Vašek neměl ani korunu, natož aby měl euro! Navíc – poblíž nebylo ani papírové letiště. Prohlídl si Eiffelovu věž a změnil krabičku na padák. Padák s ním doletěl neuvěřitelně daleko. Přistál u kanálu La Manche. Změnil krabičku v loď a plulo se. Až uprostřed kanálu se sám sebe zeptal: „Proč jsem nepoužil Eurotunel?“ Dopravil se do přístavu a prohlédl si památky. A měl štěstí. Našel továrnu na cukr a v ní královnu (samozřejmě mravenčí). Mlsali cukr, který se někdy asi vysypal. No, tak teda v té továrně na cukr žili a měli se dobře.

Adéla Anna Šalomounová

ZŠ Šatov

Ze života

Je po prázdninách. Jsou nenávratně pryč. Moje prababička by řekla, že se za nimi zavřela voda, ale mně se víc líbí přirovnání, už ani nevím, kde jsem to četla nebo slyšela, že se za nimi zaprášilo jako za kočárem.

Je první školní den. Do školy jsem se vcelku i těšila, na holky a tak. Oproti loňskému roku určitě, letos už alespoň tuším, co mě asi čeká. Podle vojenského slangu budu patřit mezi "bažanty" druhého stupně, nový třídní učitel, nové předměty a spousta dalších známých tváří. Myslím, že by mě nemělo nic moc zaskočit.

Proletím koupelnou, pár nezbytností sesunu do batůžku a čekám na kamarádku. Půjdeme dnes spolu. Mamka mi sice nabídlá, že mě doprovodí, ale ujistila jsem ji, že to zvládnou sama, jsem už přece velká holka. Cestou do školy se příjemně bavíme o zážitcích z prázdnin. Cesta utekla jako nic a už jsme tady. Znamé schody, šatna a známé vůně ve vzduchu mě vrací do reality. Zahájení školního roku probíhá v jídelně, takže zamíříme rovnou tam. Jídelna je plná židlí a lavic. Řadíme se podle tříd. Usedám na lavičku. Rozhlížím se. Většinu přicházejících lidí znám. Ty, které neznám, považuji za doprovod prvňáčků. Ty přece vždycky doprovází rodiče nebo někdo z rodiny.

V davu neznámých tváří jsem zahlédla jednu známou. V hlavě mi problesklo: Jen to ne! Obracím se na kamarádku, jestli vidí to, co já. Souhlasně přikyvuje. Je to pravda! Ach jo, teď už jen doufat, že nás nebude moc učit. Mám úplně po náladě. Když se rozhlédnu po ostatních ze třídy, zjistím, že nejsem sama. Teď už jen sleduji, jak oknem pronikají první ranní paprsky slunce a kreslí po podlaze jídelny.

Po slavnostním zahájení se postupně odebíráme do svých tříd. Stoupáme vzhůru po schodech, pěkně v řadách, jako housátka. Před cílem nás zastavuje třídní učitel, míří na nás fotoaparátem a jeho rozesmátá tvář nás vybízí k úsměvu. Ještě pár fotek, seznamovací video, základní organizační informace a následuje rozchod. Míříme domů.

Je okolo půl desáté a já vím, že mě čeká cesta do města. Za normálních okolností bych se těšila, ale teď mám v hlavě zmatek. Jak to asi všechno bude?

Cestu do města jsme si s mamkou naplánovaly už dřív. Musíme dokoupit ještě nějaké věci do školy, většinu jsme jich objednal na internetu, vybrala jsem si i některé méně potřebné věci, jako notýsky a bločky a samozřejmě všechno s koňskou tematikou, spíš než pro potřebu, tak pro radost.

Je teprve okolo desáté, takže máme dost času. Rozhodly jsme se pro cestu vlakem. Jede dřív a budeme tak mít víc času. Pod tím "víc času" si představím, jak vezmeme útokem papírnictví a zbytek odpoledne příjemně procouráme po městě. Určitě si zajdeme na něco dobrého, třeba i na pohár nebo zmrzlinu a domů pojedeme s tatškou autem, až se bude vracet z práce.

Před jedenáctou hodinou vyrážíme na vlakové nádraží. Je to celkem dlouhá cesta, ale nám to nevadí. Slunce krásně hřeje a ještě má pořádnou sílu. Je pěkný den. Nechce se mi ani věřit, že za pár týdnů bude podzim. Celou cestu si povídáme. V polovině září bývá ve městě oslava vinobraní, tak

plánujeme, co a kdy podnikneme. Ještě mě pak čeká pár příjemných dní u moře v Bulharsku, takže na starosti se školou budu moct na pár dní zapomenout. Přesto obavu z toho, co bude, nemůžu pustit z hlavy. Musíme zvážit všechny možnosti, určitě mi ve škole vyjdou vstříc. Ze školy se mi určitě odcházet na jinou nechce. Mamka říká, že se nic nejl tak horké, jak se uvaří. Trochu mě to uklidňuje, ale myšlenka na to, že se to zhorší, mě neopouští. Zhorší?

Cesta se zvláště vlní, je složená z dlažebních kostek, prý kvůli vojákům, kteří tu před lety měli posádku. Zahybáme vpravo, nádraží už je kousek. Nemůžu přeslechnout maminčin dotaz, jestli si nechci odskočit. Jasně, že nechci. Ptá se znovu. Má zvláštní dar vnútit člověku svoji myšlenku, takže podle ní když nechci, vlastně chci, ale ještě o tom nevím. Pohledem ji ujistím, že si trvám na svém. Nechci.

Zahneme vlevo, mezi nádražní budovou a plůtkem s neupravenou zahrádkou je chodník, který nás vede přímo k nástupišti. Ještě pár schodů a jsme tam.

Na nástupišti už je několik lidí. Všimám si paní v tmavém oblečení, jak hovoří s pánem, který drží tašku. Něčemu se diví. Z nádražního rozhlasu slyšíme hlášení o příjezdu vlaku. Ucítním slabý náraz do lýtky, něco se mi otírá o nohy. Kotě! Krásně mourované kotě. Chci si ho pohladit, ale paní v tmavých šatech mě varuje, že ho raději hladit nemám. Jestli prý není nějak nemocné. Když ke mně zvedne hlavu, vidím, že má nějak zdeformovanou tvář. Úplně mi došla slova. Ten malý tvor má téměř celou levou oční bulvu venku, zanícenou a zkrvavenou. Co se mu stalo? Paní, jakoby znala moje myšlenky, začne vyprávět, že mu to udělaly děti, házely ho na strom tak dlouho, až si zranilo oko o větev. Je to prý už několik dní. Několik dní? To nikomu nechybí a ani mu nikdo nepomohl? Z myšlenek mě vytrhuje hluk příjezdícího vlaku. Všichni nastupujeme. Moje starosti se školou se rozplynuly a hlavu zaplnila starost o kotě. Čí asi je? Určitě má hlava a hlavně žízeň, je pořád dost teplo a hlavně sucho. Celou cestu vlakem se s mamkou bavíme o kotěti. Na zmrzlinu už nemám ani pomyslení. Tomu kotěti se musí pomoci!

Po nákupu školních pomůcek se vracíme domů a kotě mi stále "leží" v hlavě. Na internetu hledáme možnosti, co se s takovým zraněným nalezcem dá dělat. Závěr je jasný, o kočky není zájem, natož ještě o nemocné. Co teď? Zítřka hned po škole se tam vypravíme. Třeba už tam nebude, někdo se ho ujme a pomůže mu. Ale třeba taky ne a už může být pozdě. Vymyslíme, co s kotětem bude, pokud ho vezmeme domů. Naše fenka ve své blízkosti žádné zvíře nesnese. Bude třeba vybudovat nějaké útočiště na zahradě a doma. V prvním případě ale potřebuje napít, najíst a hlavně ošetřit lékařem.

Mamka se s naším nálezem svěřuje babičce. Babička, jakožto milovnice koček a psů, nabízí řešení. Pokud tam kotě ještě je a podaří se nám ho odchytit, přijede si po práci pro něj. To je sen! Mám ohromnou radost.

Ráno se vypravím do školy a myšlenek na záchranu kočky mám v hlavě tolik, že mě nic jiného nezajímá. Po škole spěchám domů. Rodiče už mě čekají a chovají se tajemně. Mamka dává prst před pusou a říká, abych byla potichu. Pootevře dveře do koupelny, tam stojí krabice a v ní v tátově tričku zamotané kotě z nádražního nástupiště. Spí, je úplně vyčerpané. Mám velkou radost a zároveň obavu. Bude muset hodně zabojovat. Kleknu si ke krabici, kotě mě ucítilo, drápe se ven a leze mi na křín. Úplný mazel. Chudáček!

Následuje rychlý příjezd babičky, výměna informací, rychlý odjezd, spěchají na veterinu. Tam se podrobí spoustě vyšetření, ošetření, očkování. Mimoto se ukáže, že je to vlastně kočičí kluk. Dávám mu jméno Lucky, protože měl štěstí. Ostatní ho samozřejmě překřtili na Lukáše.

Kocour Lukáš má před sebou dlouhou cestu plnou překážek, ale už dnes zlobí a skotačí, mazlí se a dožaduje se pozornosti, jako každé kočičí mimino. Léčba zatím probíhá úspěšně.

Ten den jsem si uvědomila, že když to zvládne kocourek Lukáš, zvládnou problémy řešit i já. Byl to tehdy opravdu zvláštní den. Otevřel mi oči a ukázal, že život není jen o mně, že mám štěstí na báječné lidi okolo sebe, kterým není lhostejný život, třebaže je to "jen" život kočičí.

Adéla Vacková

Letohradské soukromé gymnázium

Aerodispensia

Probudila jsem se na pláži – všude kolem je jen písek a moře. Chvilí trvá, než moji mysl začne szítat strach a panika. Vstanu a zaječím do prázdnoty kolem sebe:

„Co taďy dělám?!“

A než se stačím rozběhnout po pláži, ozve se za mnou:

„Ahoj, vítěj na našem ostrově!“

Pomalú se otočím a uvidím starší paní s šedými vlasy a výraznou rtěnkou. Chvilí na sebe jen tak koukáme, pak se zeptá:

„Proč jsi přišla?“

„Já nevím,“ špitnu a sesunu se do písku. Ta dáma mi podá stříbrný náramek a dodá:

„Tak se zase někdy zastav!“

Než stačím něco namítnout, vše zmizí a já se probudím ve svém malém pokojíku zaplněném knihami. Otočím se ke zdi a přečtu si útržek starých novin: Píše se rok 2175 – na zemi vypukla epidemie Aerodispensie! Lidstvo vymírá! Pomalú vstanu a převléknu se, přistoupím k oknu a skrz mříže se dívám na muže v černých uniformách, kteří kontrolují, aby se do města nedostala nákaza. Vejdú do kuchyně, na stole leží snídaně, táta není doma a já už ani nemusím přemýšlet, kde je. Stále hledá práci, aby nás dva uživil, a tak se s ním skoro nevidím. Mám strašný hlad, a proto si jdu sníst snídani. Když po sobě umývám nádobí, všimnu si, že mám na ruce náramek ze svého snu!

Jdu zpátky do svého pokoje a zamýšleně se koukám na ten chaos venku. Po obědě umyju nádobí a povzdechnu si:

„Kde ten táta pořád vězí?!“

A tak na něj znovu čekám dlouhé minuty, možná hodiny... Nevím.

Když se konečně otevrou dveře, vyletím jako raketa a obejmu ho hned, jak vejde do místnosti. Z jeho pohledu je jasné, že práci KONEČNĚ dostal, a tak se na nic neptám a on mi s úsměvem na tváři řekne:

„Zítřa nastoupím do nové práce jako voják!“

V tu chvíli se mi z obličeje vytratí všechna barva. Když se na mě podívá, jen se usměju a řeknu:

„Jsem unavená, tati, promiň, dobrou noc.“

Skácím se na postel a snažím se nemyslet na to, že můj táta v černé uniformě bude se speciálně vycvičeným psem dohlížet na to, aby se do města nedostala Aerodispensia. Chvilí před tím, než usnu, se mi v hlavě promítají obrázky toho, jak se Aerodispensia šíří tělem a člověk umírá. Každý den mě těmito apokalyptickými záběry ostatně zásobuje můj mozkový mikročip. Zanedlouho naštěstí ale tvrdě spím.

Zase ležím v písku a slaná voda mě šimrá na nohou. Z džungle za mnou se vynoří postava, když se přiblíží, poznám, že je to ta paní z minula. Ani nedojde až ke mně a hned houkne:

„Pojď za mnou, seznámím tě!“

Zatímco mě žena vede cestičkou do hustého porostu, ptám se jí:

„Jak se vlastně jmenujete?“

„Ariana,“ odpoví jednoduše.

„Já jsem Anna.“

„Já vím,“ prohlásí Ariana. Překvapeně na ni pohlednu.

„Jak to víte?“

„To my si volíme, kdo nás bude navštěvovat!“

„Jak to myslíte,“ nechápu.

„Byla jsi vybrána kouzelnými bytostmi. To znamená, že když večer usneš, opustíš své tělo a vydáš se za námi...“

Na náramek mi pak připíná přívěsek, a než ji stačím přerušit, přilétá ke nám okřídlený chlapec. Představuje se jako Daniel a provádí mě po ostrově. Celé hodiny spolu sedíme v korunách stromů a povídáme si. Čas ubíhá strašně rychle a mně je smutno, když se probouzím ve své posteli. Zvednu ruku a podívám se na náramek s přívěskem ve tvaru srdce – radši ho ale sundám ze zápestí, aby se táta nevyptával...

Celý den se nemůžu dočkat, až bude večer a já usnu. Vymluvím se na to, že jsem vytírala schody a jsem neskutečně unavená, a jdu spát. Usínám...

Objevují se zase na pláži, ale Daniel ani Ariana tu nejsou!?

A už jsem zase ve své posteli. Vůbec nechápu, co se to děje. Vedle mě sedí sousedka. Chci se jí na něco zeptat, ale ona mě zastaví v půlce slova a vysloví něco strašného:

„Tvůj otec se nakazil...“

Omdlím...

V tu ránu ležím na pláži a chci vstát, ale nohy mi to nedovolí. Cítím, jak mě někdo chytá a drží, je to Daniel, který ví, co se stalo. Brečím se a choulím se do křubičky. Proč MŮJ TÁTA???

Když se trochu vzpamatuji, letíme za Arianou. Konejší a utěšuje mě, nakonec mi na náramek připíná přívěsek slunce...

Otevírám oči a zjišťuji, že jsem u sousedky v obýváku. Žena si sedá ke mně, hladí mě po vlasech a říká:

„Teď budeš bydlet u mě - neboj, Ani, zvládneme to!“

A mně je to vážně úplně jedno, zavírám oči a usínám, ale místo Daniela nebo Ariany mě na pláži vítá divný, nemocně vypadající člověk, který mi na náramek připíná přívěsek ve tvaru lebky. Ptám se ho:

„Co znamená ta lebka?!?“

„Znamená život.“

Nerozumím tomu.

„Kdo jste?“

„Já jsem Aerodispensia,“ odpovídá mi vyzábělý muž sípavým hlasem, natahuje ke mně šedivou kostnatou ruku a já se hrůzou okamžitě budím.

Sousedce říkám, že si jdu pro svoje věci a vykradu se na střechu našeho domu. Necháávám vítr, aby mi cuchal vlasy...

Pak mi to dochází:

„Vždyť JÁ jsem nakažená!!!“

Třesu se. Už vím, co mám dělat!

Rozbíhám se a skáču...

Blanka Luxová

28. ZŠ Plzeň

Co se stalo o Vánicích

Melánie si skryze mračna razila cestu svými křídly. Měla na spěch. Podle informačního centra Říše nad Schody by se v této oblasti měly nacházet dvě podchlazené děti.

Je smutné, že právě před svátkem lásky a štědrosti umírá tolik lidí kvůli skřiblosti těch, kteří mají blahobytu na rozdávání, pomyslela si, když už kroužila nad částí města, která se dala nazvat místní chudinskou čtvrtí.

Ainé Keifé bylo i na poměry Ledového národa docela bohaté město. Pro zdejší obyvatele byly nebezpečně ostré rampouchy a nádherné vločky denní rutinou, pro Melánii záživnou podívanou.

„Podívejte, temný anděl!“ „Kdo zase, u všech draků, zemře?“ „To je tyhle Vánice už potřetí! Nespletla sis region, smrtko?“ dav plavých vlasů, zašpičatělých uší a obvykle introvertních povah upínal zrak k nebi a Melániiin přilet živě komentoval.

Neciv na ty elfy a soustřed se na nalezení těch smrtelníků, rozkázala si Melánie alias jeden z temných andělů. Začala chumelenice. Melánie se nemohla udržet, a tak udělala v chladném vzduchu kotoul pozpátku. Pak vyrovnala křídla a připravila si dvě nádobky na duše. Pod ní ale bylo něco, kvůli čemu porcelán málem upustila do závěje – armáda obživlých sněhuláků. Byly jich stovky.

Magie Vánic dělá svoje, povzdechla si a trochu zrychlila rytmus. **Tak počkat! Oni míří stejným směrem jako já! To není dobré...** Zauvažovala. Sněhuláci obživlí vánoční magii bludičkám, tedy lidem, kteří si za svou smrt mohou sami, obvykle pomáhají v ledových pustinách s cestou do Říše nad Schody. Takže... ona je tu zbytečně!

Nevědomky schovala malé nádobky do velké kapsy u svého pasu. **Tak to teda otočím a... ještě počkat! Na dvě bludičky přece připadají dva sněhuláci, tak proč tu tedy je těch sněhuláků tolik?**

Už viděla svůj cíl a začala klesat. Všimla si pod sebou dvou nehybných těl schoulených k sobě. Prudký vítr jim cuchal dlouhé rusé vlasy, které byly v této bělostné pustině jako střepe v oku. Pohybující se sněhové hroudy až metr devadesát vysoké však dvě malé vládkyně ohně ignorovaly.

„Sněhuláková vlna“ už přešla a Melánie zkušeně přistála na nohou. Složila velká šupinatá křídla a nasála chladný vzduch, jako by něco hledala.

Z těch dětí cítím ještě dost životní energie. Žijí... tak tu chvílku počkám, a pak určitě půjdou se mnou, řekla si neškodolibě. **Vládci ohně mráz moc dlouho nevydrží, za to já vydržím už všechno. I žalostné pohledy, zakrvácené či popálené obličejy a klepající se umrzající těla,** běželo jí hlavou, zatímco pomalým a rázným krokem kráčela k těm nešťastnicím.

Byly si hodně podobné, oblečením i obličejem. Byly dost nalehké. Mohlo jim být tak deset až dvanáct let. **Asi sestry. Jak se sem ale dostaly a co tu dělají nebo by tu spíš dělaly?** Přestalo sněžit. Napadáný sníh jí pod holými chodidly křupal, ale ona necítila jeho chlad. Už byla skoro u dívek. Když vtom zavál vítr a odhalil špičaté uši pobledlých děvčátek, v Melánii to hřklo.

Rasa Ohnivých elfů byla přece vyvražděna před více než pěti sty lety... od té doby slavil Vánice pouze Ledový národ. Ohniví elfové na rozdíl od těch Ledových vynikali svou kulturou, kterou hojně rozšiřovali po celém světě. Žili tancem, hudbou a pomocí druhým, vzpomínala Melánie. I navzdory své odlišnosti však tyto dvě rasy táhly za jeden provaz. To bývaly časy...

Jedno z děvčátek sebou zavrtělo. Druhé něco zamrmlalo.

Nemůžu je tady nechat. To by tuplem umrzly. Pravděpodobně jediné ohnivé elfky by umrzly mou vinou. Hlavou se jí mihl nápad. Na centrále to snad dokážu vysvětlit. Ale možná toho, co se teď chystám udělat, budu osobně litovat...

Opatrně děvčátka probudila a řekla jim, ať si jí vylezou na záda. To se ví, že jí nejdříve nedůvěřovala, přece jenom, kdybyste otevřeli oči a nějaká cizí okřídlená ženská by vás chtěla někam odvést, taky byste asi nebyli moc nadšeni, ne?

Už se stmívalo a Melánii se konečně podařilo ty holčičky přemluvit k odletu. Ty se jí vyšplhaly na záda do prostoru mezi křídly a andělé vědí, jak se tam mohly udržet. Temný anděl rozvinul svá šupinatá křídla v barvě inkoustu, několikrát jimi mohutně zamával, aby se odlepil od země, a nakonec vystoupal nad nadýchané mraky. Tam se natočil směrem k největší elfské metropoli a už si prořezával cestu mrazivou nocí.

Melánie se snažila z dívek dostat odpovědi na své otázky, ale nic si ze své minulosti nepamatovaly. Pouze svá jména: jedna měla pískově žluté oči a jmenovala se Neila. Oči druhé dívky byly čokoládově hnědé a jejich majitelka se jmenovala Seiga. Děvčata si na rozhovor s překvapivě milou smrtkou za chvíli zvykla a brzy usnula.

Začalo svítat a před Melánii se tyčilo největší město Ledového národa – Beilé Neufé. Metropole byla plně vystrojena na dnešní svátek; Štědrý den. Zdejší obyvatelé si tímto dnem připomínali dokončení stavby Velké ledové zdi, které je nadobro oddělilo od vnějšího světa. Vánicemi oslavovali svou svobodu a nezávislost. Pouze v této části roku se od nich očekává štedrost a pomoc druhým. Kdo by tento svátek narušil jakýmkoliv zločinem, ať už vraždou, drobnou krádeží, lačomstí nebo lhaním, byl by bez milosti potrestán smrtí...

*Ranní paprsky vyprovodily Neilu a Seigu ze světa snů. Děvčátka zamrkala, následně jim spadly ty jejich ostře řezané čelisti ohromením. **To je probuzeníčko, že?** Usmála se Melánie přes rameno.*

Poté máchla křídly a začala klesat. Jako místo přistání si zvolila hlavní náměstí s dvacetimetrovou jedlí uprostřed. Chodidly klesla na studenou dlažbu. Nechala dívky slézt jí ze zad a složila křídla.

Jejich příchod, nebo spíš přilet, vyburcoval hodně elfů, kteří bydleli na náměstí. Opustili svá obydlí a, tak jak jim to svátek nakazoval, začali nově přichozí zvat na snídani, návštěvu, nocleh ba i jeden zdejší šílenec je pobízel k nastěhování.

*Nakonec si zvolily jednoho postaršího vyhublého muže, který se živil dřevorezbařstvím. **V dnešní době už docela zastaralé řemeslo,** pomyslela si Melánie a spolu s Neilou a Seigou následovala muže do jeho domu. Žil tu sám a představil se jim jako Inei. Nejdříve zabalil děvčátka do teplých kožešin, aby se zahřála. Poté je provedl svým dvoupatrovým domem a pak je usadil ke snídani.*

Ty jo!, šrotovalo Melánii hlavou, zatímco chroupala neidentifikovatelný druh pečiva. **Má tadý úplně všechno ze dřeva. Nábytek, nádobí i tu toaletní mísu má ze dřeva! Ve většině vesnic se musejí spokojit s jámou ve sněhu, která se pak zahraje, a oni tu splachují pitnou vodou!**

„Kam máte namířeno?“ zeptal se Inei a usrkl si ze svého hrníčku čaj.

„Víte, chtěla jsem poznat, jak to chodí o Vánicích, a cestou jsem čirou náhodou objevila tyhle umrzající dívky,“ máchla rukou k Neile a Seige, které seděly naproti „Takže teď spadají pod moji, řekněme, ochranu. Byl byste tak laskavý a...“ nestihla doříct, jelikož jí muž skočil do řeči. „Jistě, že...“ v tu chvíli si uvědomil svůj prohřešek... „Neřeknete to nikomu, že ne? Protože jinak mě předhodi divokému dražovi a...a... to prý přece...“ kulil na Melánii oči a snažil se nějak situaci zachránit. Protože skákání do řeči se u Ledového národa bere také jako zločin.

„Prosím Vás, klid! Nebojte, nikomu o tom neřeknu, jen mě nechte zažít pravé, nefalšované, nekřavé Vánice. Ty dívky musejí být v teple, tak si je tu ještě nechte. Kde tedy začneme?“

Zdálo se, že se Inei uklidnil. Dal děvčatům ještě několik kožesin a požádal Melánii, aby ho následovala. Tajný špeh za oknem se odplížil...

Celé dopoledne Inei Melánii provázel městem. Ukazoval jí různé kulturní památky a sídla významných osobností. Na zem začaly pomalu dopadat drobné vločky. Z náměstí bylo slyšet sbor dětí zpívající vániční koledy. Jejich zvonivé hlásky se člověku dostaly do hlavy a navozovaly správnou vániční atmosféru.

Když už byl čas na oběd, stavili se ve vyhlášené restauraci. Melánie si objednala tuze zdravý oběd, jelikož ať už dala do svých úst jakékoli jídlo, žádnou chuť to pro ni nemělo. Takhle se hubne, dámy... , říkala si Melánie, zatímco chroupala ledový salát s krevetami a batáty.

Inei zaplatil a společně se vydali na druhou část „poflakování se po městě“. Tentokrát však zamířili do úřední čtvrti, kde se nacházela banka, úřad práce, dvě realitní kanceláře a další budovy důležité pro chod metropole. Když procházeli kolem policejní stanice, Melánii podivně zamrazilo v zádech. Šestý smysl jí říkal, že se blíží potíže...

Svěřila se se svým tušením Ineiovi, ten však nad tím jen mávl rukou. Pokračovali v prohlídce, a nakonec se dostali až do městského parku. Na keřích a stromech byla námraza a trávník byl stejně jako již několik set let zasněžený. Všude kolem bylo plno úsměvů a radosti. Zvony odbily dvě hodiny odpoledne. Za celou procházku si ani jeden z nich ani jednou nevzpomněl na Neilu a Seigu.

Zrovna procházeli smrkovou alejí a probírali Kvi-kaupy, když na ně zpoza kmenů vyskočili policisté a nasadili jim pouta. Melánii svázali křídla řetězem. Když byl dřevořezbář a smrtka zajištěni, vydali se všichni na stanici. Dva policisté vpředu, dva policisté vzadu a mezi nimi vězni. Za průvodem však kráčela ještě postava v kápi, která se vítězně pochechtávala. A policisté o ní věděli. Bez ní by tu totiž nebyli.

„Vy,“ vyřvával korpušentní soudce na celou soudní síň „Inei, celým jménem Ivoane Nicoliasi Edmunide Isiacu, jste narušil náladu Vánic, a to triapadesátým největším zločinem – skákáním do řeči... smrtko, prosím nesmějte se...“ napomenul ji. **To jde těžko, když tu chláp, co vypadá jako masová koule, odsuzuje na smrt za takovou hloupost... uculila se se skloněnou hlavou.**

Soudce pokračoval: „Což se, jak tu všichni víme, v tento významný den trestá smrtí. Konkrétní způsob smrti bude vybrán svědkem. Stejně tomu tak bude i u temného anděla, který nejenže porušení tohoto zákona nenahlásil, ale také využil tyto dvě dívky,“ ukázal tlustým prstem na ohnivě elfky, „aby se propašoval do města. Pašování je jednadvacátým největším zločinem a platí u něj, že musí být zlikvidován nejen pašerák, ale i jeho „zboží“.“

Tak to jsem nevěděla, polkla Melánie a ještě víc zabořila svůj pohled do podlahy.

„Nyní ať předstoupí svědek a rozhodne,“ rozkázal soudce a pokynul té tajemné postavě v kápi. Celá dosud štěbetající síň ztichla. Napětí v místnosti bylo takové, že by se snad dalo i krájet. Melánie spolu s Neilou a Seigou, které stály hned vedle ní, pozdvihla pohled a čekala na svůj ortel.

Osoba promluvíla: „Skákání do řeči je poněkud menším prohřeškem než pašeráctví a podle mě by si tento muž zasloužil být upálen sám ve svém domě. Co se pašeračky a jejich „obětí“ týče, navrhuji oběšení.“

Nikdo jí neprovolával slávu, ale ani neprotestoval. Všichni byli povinni její rozsudek mlčky přijmout.

Tresty byly provedeny po sedmé hodině večerní. V hodině, kdy si všechny zdejší rodiny rozdávají dárky. Děti měly možnost se pohradmu podívat z okna a vidět jak z řemeslnické čtvrti vysoké plameny stoupají k nebesům. Dům a všechno v něm bylo ze dřeva, proto asi tak dobře hořel... A o kus dál se ve větru houpala tři těla na šibenici. Jedna krásná žena s mohutnými křídly a dvě děvčátka s rusými vlasy...

Pavčina Jahodová

Letohradské soukromé gymnázium

Putování po stromě

Jolíík byl menší postavy (asi 2 desetiny milimetru). Měl hnědé oči a černé vlasy a vždy usměvavou pusou. Na sobě nosil šedivé tepláky upletené z bleších chlupů, modré tričko a slaměný klobouk, který mu darovala jedna stará bakterie. Bydlel se svými rodiči, 199 bratry a 200 sestrami na skromně vybaveném lípovém listu. Na stromě s jejich obydlím se usadilo ještě 3 292 rodin. Vždy na podzim se všichni obyvatelé stromu stěhovali ze svých opadavých příbytků po větvích těsně k mohutnému kmenu. Pomalu přicházel podzim a s ním i čas stěhování. Jolíík ještě nikdy nepodstoupil podzimní cestu, tudíž to byla jeho první. Byl sto třicátý pátý nejmladší. Všichni jeho starší sourozenci došli k zimnímu bydlišti bez nehody. Dokáže to však i on? Je to přece jen dlouhá a namáhavá cesta. Čím více se blížil čas odchodu, tím více byl Jolíík nervózní. Když očekávaný den nastal, každému byla přidělena část rodinného majetku a vydali se na cestu. Jolíík nesl maso ze mšic. Byl to pěkně těžký náklad, ale Jolíík byl pevně odhodlán namáhavou cestu zvládnout. Vše šlo podle plánu až do půli putování. Nebe se zatáhlo a začalo foukat. Rodiče rozhodli, že se utáboří. Přicházel největší postrach stromového národa. Schylovalo se k dešti. Když někoho zasáhla dešťová kapka, byl ztracen. Pokud se neutopil, voda ho strhla ze stromu a skončil daleko od své rodné větve. Všichni byli strachy bez sebe. Velké množství malinkých mužíčků se křčilo za lípovým listem, který ještě podzimní vítr nefoukl ze stromu. Jolíík stál na kraji, doběhl mezi posledními a těžce oddychoval. Byl vyděšený a překvapený, něco takového ještě nezažil. Chvilí se rozhlížel kolem sebe, když tu mu padl zrak na kus jeho nákladu na zemi. Asi mi spadl při běhu, pomyslel si a vyběhl zpod listu. Musím ho donést do bezpečí, je to má povinnost, opakoval si v duchu. Doběhl k masu, natáhl ruku a má ho. Prudce se otočil a rozběhl se zpět. Už jen dvacet kroků, deset kroků, zraky všech 399 sourozenců se upíraly přímo na něj, pět kroků a - prásk! Jolííkovi se zamotala hlava a celý mokrý letí k zemi. Po několika vteřinách dopadl tvrdě na zem. Kapka se rozprskla na tisíc kusů. Za lípovým listem zavládlo hrobové ticho, všichni oněměli hrůzou. První se vzpamatoval Jolííkův starší bratr Vilda. Rychle se snažil dostat se zástupem sourozenců zpod listu ven a Jolííka zachránit. Matka ho však rázným gestem zastavila. „Ne, Jolííkovi už nemůžeme pomoci...“ Znovu bylo ticho. Po chvíli se matka opět ozvala. „Dokud déšť neustane, nikdo nesmí vylézt z úkrytu. Nechci, abychom přišli ještě o někoho dalšího.“ Jolííka probudila prudká bolest hlavy. Kromě toho cítil příjemné teplo a sucho. Vzpomínal si na dlouhý pád, při kterém byl celý mokrý, pak na silný náraz a tmu. S námahou otevřel oči. Z vrchu na něj zíraly 2 páry zvědavých očí. Byli to dva chlapci stromového národa. Nebyli dospělí, ale starší než Jolíík ano. Jolíík odhadoval většímu chlapci 170 let a menšímu 150 let (lidé stromového národa žili velmi dlouho, dospívali až ve 200 letech). Víc věci Jolíík nestihl zjistit, protože mu nesnesitelnou únavou klesla víčka a on opět usnul. Probudil se až po čtyřech dnech, jak se později dověděl od bratrů Juka a Muka, kteří se mu hned po jeho probuzení představili a vložili mu, že ho zřejmě zasáhla kapka vody při dešti a shodila ho z rodné větve. Oni ho prý našli ležet v bezvědomí pod stromem a odnesli do jejich úkrytu. S obdivem mu sdělili, že má velké štěstí, že přežil, nic takového ještě nezažili. Jolíík se bratrům také představil a udiveně se ptal, proč už nejsou na cestě ke kmenu stromu, kde přecháží zimu. Náhle Jukovi a Mukovi zavadl úsměv na tvářích. „Žijeme sami dva na nejnižší větvi a už před týdnem nám došly zásoby jídla“,

vysvětloval Juk, „Nemáme dost sil, abychom si ulovili nějaké mšice nebo sehnali jiné jídlo, natož se vydali na dalekou cestu ke kmeni“, dodal Muk, Jolík chvíli přemýšlel a pak mu zajiskřilo v očích. „Když jsem padal, spadlo se mnou určitě i spousta mšičího masa a . . .“ nestačil ani dokončit větu a Juk a Muk vystřelili ze dveří hledat Jolíkové maso. Po chvíli opravdu přinesl každý plnou náruč šťavnatého mšičího masa. Za dva dny už byli všichni tři připraveni s novými silami vydat se na cestu, plní odhodlání dostat se šťastně k Jolíkové rodině.

Těsně před začátkem zimy se Jolík opravdu setkal se svou rodinou. Po dlouhém vítání a radování se Jolíkoví rodiče rozhodli přijmout Juka a Muka s neznámou minulostí za své syny. V jejich rodě se příběh Jolíka, Juka a Muka ještě dlouho vyprávěl. Pro obyvatele stromu se tito tři chlapci stali legendou.

Jan Španiel

Základní škola Pardubice - Polabiny

Pyrrhovo vítězství

Celé hlavní náměstí bylo zaplněno nespočetnými davy lidí, jež se táhly do nedozírné dálky. Rozrušený dav začal skandovat jeho jméno, on však zůstal ledově klidný. Hleděl přes polopropustná skla balkónu na nedočkavé masy a v koutcích úst se mu začal rýsovat až potměšilý úsměv. Užíval si každou vteřinu toho okamžiku. Ten zvuk, hlasy davů, jež provolávaly jeho jméno, byl pro něj jako rajska hudba. Pomalým pohybem se otočil a s vítězoslavným úsměvem na tváři si pohledem změřil všech dvanáct členů předsednictva. Poté se otočil a drobným, avšak velmi energickým pokynutím hlavy naznačil, že je připraven. Zdobené dveře se rozletěly a celé předsálí zaplavil ohlušující šum nedočkavého davu, jenž se doslova přerodil v až agonický řev, když můj nevlastní bratr stanul na okraji balkónu.

Jeho egoistické chování se mi značně protivilo. „Osm let!“ rozezněl se zvučný hlas, načež masy umlkly. „Osm let v opozici, nuceni nečinně přihlížet na to, jak paraziti společnosti nenasytně projídají budoucnost našich dětí.“ ozvalo se z balkónu a lidským oceánem se prolíla vlna šumu. „Pakliže zaznamenáváme rekordní ekonomický růst a naše rozpočty jdou rok od roku stále více a více do schodku, co nastane, až se růst zastaví? Ptali jsme se.“ Dovolil si malou odmlku, kterou podpořil gradaci již tak vysokého napětí, které na náměstí panovalo. Byl to skvělý rétor, avšak mizerný ekonom, ale ne natolik, aby nevěděl, že to, co se chystá říci, není pravdou. „Odpověď nám byla dána dříve, než by si kdokoliv z nás dokázal představit. - A potom? Přišla spása.“ pronesl s ironickým posměškem. „Skutečně zodpovědná vláda skutečně zodpovědně rozkradla to, co zbylo, a aniž by čemukoliv prospěla, vyhnala tisíce lidí na ulici svými restriktivními zásahy, které nás údajně zachránily před bídou.“ řekl rozhořčeně. „O to více jsem hrdý na dnešní den. O to více jsem hrdý na to...“ zadíval se do davu, jež bezeslovně visel na jeho rtech. „... že je tato éra u konce.“ Otočil se a následován všemi členy předsednictva se za bouřivého potlesku vrátil do předsálí. „Slušné.“ odsekl opovržlivým tónem a rázně mi podal, nebo spíše hodil, text projevu, který po celou dobu skrýval pod pultem. Text upadl na zem. Sehnul jsem se a opět jsem ho sebral. Nechtěl jsem mu kazit jeho velký den. „Cítím sílu a odhodlání lidí.“ řekl s úsměvem, když si oblékal kabát. „Sílu z naděje.“ dodal. „Avšak naději ze zoufalství.“ pronesl jsem tiše, ale ne natolik, aby mne bratr neslyšel. Zastavil se a s nechápavým výrazem se mi zadíval do očí. Krátké ticho přerušila jedna ze žen z předsednictva, která upozornila, že jejich spolustraníci na ně již čekají ve Velkém sále. Poté beze slova zmizeli v tmavé chodbě. Bouřlivý potlesk davu neutichl, ba naopak, stále gradoval. Rázem se doslova přerodil v jednotné údery. Údery kotlů. Údery, z nich číselá nezměrná síla.

Choval se ke mně vždy opovržlivě a bral mne především jako přítěž, zatímco já jsem v něm vždy viděl vzor staršího bratra, přestože nevlastního, neboť jeho otec a zároveň otec mých dvou nevlastních sester zemřel na Alzheimerovu chorobu ještě před tím, než jsem se narodil naší matce, avšak již jinému otci.

Má ruka se opět zmitala v křesle. Povolil jsem sevření a těžké propisovací pero s úderem dopadlo na stůl. Byl jsem sám. Zapřel jsem se do hlubokého křesla a zavřel jsem oči. Dva roky. Tolik se toho změnilo.

Hned první dny po našem „slavném vítězství“ vyšly napovrch první komplikace. Možnost koaliční vlády byla předem pohřbena, především kvůli bratrovým ostrým výstupům vůči rozhodnutím obou minulých vlád. Propast mezi oběma tábory se zdála být nepřekonatelnou. Blížil se konec roku a v důsledku rozporů ve Sněmovně zemi začalo hrozit rozpočtové provizorium, které by při šetrnosti rozpočtu minulého znamenalo další prohloubení již tak nesnesitelné bídy. Bratr ucítil příležitost. Přistoupit na šílené podmínky a ztratit poslední zlomky podpory, nebo zůstat pevný v ideálech a být kamenován strádajícím lidem? Pro opozici to byl boj předem prohraný.

V zemi se rozhořely násilné nepokoje. Samozvaná hospodská elita se začala vyvyšovat nad „lůzou“, nad těmi, kteří měli vlastní názor. Spálené domy, pár mrtvých. V očích státních médií nepatrná malichernost, avšak v očích mého bratra klíč k moci. Senát byl rozpuštěn, opozice donucena odstoupit. Podepsal jsem. Ne však z vlastní vůle. Jediným únikem před svědomím mi bylo přesvědčení, že zabráním většímu zlu, že tak alespoň částečně získám kontrolu nad nevyzpytatelnými rozhodnutími svého bratra. Mandáty senátorů byly přeneseny na jedinou osobu. Stál jsem za něčím, čemu jsem nevěřil. Nastoupil jsem do vlaku a možnost z něj vystoupit se rozplynula v dáli. Mou rukou, ačkoli vedenou lstmi mého bratra, byla demokracii zasazena smrtelná rána. Cítil jsem se vinen.

Otevřel jsem oči a pohledem jsem sklouznul k okraji mého stolu. Ležely zde vysoké štosity podepsaných zákonů. Nemohl jsem odmítnout, nesměl jsem. Zprvu jsem je četl, rozebíral, několikrát i připomínkoval a vracel. To se ovšem postupem času s přihlídnutím na kvantitu stalo nemožným. Z hlubokých myšlenek mne vytrhnulo až ječivé řinčení telefonu.

Chodby byly temné a jen po paměti jsem trefil do správné kanceláře. Nikdo jiný již v budově nebyl. „Velice se vám omlouvám, že vás ruším v takto pozdní hodinu. Nedělal bych to, kdyby to nebylo více než jen životně důležité.“ řekl s odkásláním starý muž, v jehož očích panovala nejistota. „Zákon, který před sebou vidíte, vám nejspíše v nejbližších dnech přistane na stole.“ Položil přede mně papír se státním vodoznakem. „Zákon o pravomocích nesvéprávných.“ přečetl jsem tiše. „Velice rád bych vám ho nechal přečíst celý, avšak nemohu, neboť se nesmím příliš dlouho zdržet.“ řekl nervózně. „Šílenství, stavějící na ideách očištění národa od parazitů.“ na chvíli se odmlčel. „Od lidí, kteří nejsou schopni sami produkovat, nýbrž jsou odkázáni na pomoc druhých. Idea Sparty, převzatá velmi doslovně.“ řekl a pohlédl mi do očí. Byl velmi neklidný, avšak opatrný. „Otázkou zůstává, kde je vnímána hranice parazitismu. Zákon tím dává možnost beztrestně zabít.“ Rozklepanou rukou si prohrábl prořídle prošedivělé vlasy. Můj pohled sklouzl na malou fotografii v rohu jeho stolu, která byla z neznámých důvodů natočená směrem ke mně. Byl na ní on a drobná dívka, nejspíše vnučka. Seděla na invalidním vozíku, přesto se smála. „Jedná se o zákon, který je v rozporu s ústavou, tudíž musí projít ústavodárným procesem. Očekávám, že jakožto odborník víte, co to znamená.“ „Váš podpis na zákonu nehraje roli.“ doplnil jsem. „Přesně tak, avšak ten vás hraje stěžejní. Pokud zákon nepodepíšete, nemůže vejít v platnost.“ Zmateně se rozhlédl kolem sebe a popadl kufřík s věcmi. „Již budu muset jít... muset jít pryč.“ řekl rozpačitě a svými rozechvělými prsty si začal zapínat knoflík u saka, aby se mohl postavit, jak mu velel dobrý mrav. Uchopil podanou ruku. „Najděte klíč... k úspěchu.“ V tu chvíli kyvadlové hodiny v rohu místnosti odbily dvanáctou. Jeho stisk povolil. V dáli chodby zmizel, šel neobvykle rychlým tempem a něco si mumlal. Zvláštní muž, pomyslel jsem si.

Dalšího dne ráno jsem přišel do práce o půl hodiny později než obvykle, avšak stejně s půlhodinovou rezervou. Bylo zataženo a mohutná černá mračna se hnala oblohou velikou rychlostí. Vešel jsem do své kanceláře a začal jsem věšet svůj promoklý kabát na věšák, když v tom mi projel po zádech mráz. Pomalu jsem se otočil. Za mými zády stál můj bratr. „Dobré ráno. Stalo se snad něco?“ odušil jsem váhavě. „Bohužel ano. President včera zemřel, nešťastná souhra náhod.“ pronesl s hranou lítostí. Na mém stole s úderem přistály dnešní noviny s fotkou znetvořeného těla na titulní straně. „Autonehoda.“ dodal se škřobenou sentimentalitou. Uchopil jsem noviny do rukou a polil mne studený pot. Začaly se mi třást kolena. Ucítil jsem nesnesitelné sucho v krku a nutkání polknout. Pohledem jsem ucukl stranou od titulní strany a všiml jsem si, že na stole leží další výtisk. Výtisk se zítřejším datem. Cítil jsem pohled svého bratra, který mne sledoval. Na titulní straně bylo mé jméno. „Přeji ti ... krásný den.“ S tichým cvaknutím klíčky se mi zvedl žaludek. Slyšel jsem hlasité údery svého srdce a svůj chvějící se přerušovaný dech. Zpozoroval jsem list papíru se státním vodoznakem, který byl založený mezi stránkami novin.

Nevycházel jsem ze své kanceláře. Nechtěl jsem být součástí toho, co se dělo tam venku. Celé hodiny jsem v ruce křečovitě svíral propisovací tužku a podepisoval papíry. Nečetl jsem je. Dobré zprávy by mi stejně nepřinesly. V noci jsem nespál, pořád jsem před očima viděl titulní stranu novin, tělo presidenta, trosky auta.

Byl to už skoro měsíc. Přišel jsem brzo ráno do své kanceláře, uchopil jsem do kostnaté ruky propisovací tužku. Dopsala. V rohu stolu ležely desítky dalších. Natáhl jsem se pro ně, rukou jsem však zavadil o hrnek čaje, který zde stál ode dne, kdy mne navštívil můj bratr. To, co bývalo kdysi čajem, se rozlilo po stole a já sotva stihl zachránit kupu papírů, která ležela přede mnou. Utíral jsem stůl, když v tom jsem si všiml, že pár kapek čaje dopadlo na první list štosu. Zkontroloval jsem, zda je čitelný. Zákon, rozšiřující okruh „nesvéprávných“ i na příbuzné těch, kteří tak byli v minulosti označeni. Nic neobvyklého, takových zákonů mi denně procházely pod rukou stovky. Přesto mne tento zákon něčím zaujal a já se ponořil mezi jeho řádky. Stavěl na myšlence vymýcení genetických vad ve společnosti ve jménu lepší budoucnosti. Zákon se také odkazoval na jistou databázi.

Vstal jsem od stolu a otevřel jsem dveře své temné kanceláře, když v tom mne do očí praštila oslnivá záře poledního slunce, které jsem již týdny neviděl. Spousta věcí se zde změnila. Vyšel jsem do třetího patra a bez zaklepání jsem vstoupil do presidentské kanceláře. Po zemi byly poházené papíry, šuplíky byly vyrvané ze stolů. Roh místnosti, kde dříve stály kyvadlové hodiny, zel prázdnotou. Přistoupil jsem blíže ke stolu, když v tom pod mou vahou něco zapraskalo. Byl to fotografie malé holčičky. Uchopil jsem ji do rukou, když v tom jsem si všiml, že je zadní strana značně vypoulená. Nemýlil jsem se, uvnitř jsem našel klíč. Klíč k úspěchu. Všiml jsem si také nápisu na zadní straně fotografie. Dívčí jméno.

Ulice byly téměř liduprázdné. Za několik hodin jsem byl u cíle. Vystoupil jsem z auta a stiskl jsem domovní zvonek. Dveře se během chvíle otevřely a já spatřil své dvě sestry a moji maminku. Mého otce však ne. Dlouho jsem se s nimi neviděl, nebylo třeba nic říkat, byl těžce nemocný. Maminka byla smutná. Snažila se tvářit šťastně, avšak v jejích očích byl zármutek. Mé sestry se změnily. Starší z nich měla již dvě děti a vlastní rodinu. Mladší stále žila s maminkou a pomáhala jí. Vždy jsem s nimi měl velmi harmonický a přátelský vztah. Po chvíli nezávazné konverzace jsem požádal maminku, zda by mi nemohla propůjčit úmrtní list svého manžela, čistě z pracovních důvodů.

V jejich očích se objevil záblesk zklamání. Doufala, že jsem přijel za ní, a ne za cárem papíru. Doufala, že jsem se za ní přišel ještě podívat. Uvědomoval jsem si to, ale neměl dost času ani síly ji přesvědčit o nepravdivém opaku. Musel jsem jít. Chtěl jsem však zůstat. Schovat se. V hradu z peřin, jak jsme se se sestrami a s bratrem schovávali, když jsme byli malí. Blížil se večer. S bodavou bolestí hlavy jsem dorazil do své kanceláře. Usedl jsem do svého křesla. Zavřel jsem oči. Opřel jsem se lokty o stůl a s tváří v dlaních jsem popustil uzdu proudu myšlenek. Myslel jsem na sestry, také na maminku, tatínka a na bratra. Vzpomínal jsem, jak jsme spolu trávili Vánoce, jak jsme pod stromečkem s nadšením rozbalovali dárky, přestože jich nebylo mnoho. Vzpomínal jsem, jak jsme spolu v zimě stavěli sněhuláky a nechtělo se nám nikdy domů. Byli jsme pak celí promoklí od sněhu a tatínek nás hnal koštětem a smál se. Po ruce mi stékla slza a já se zabořil hlouběji do svých dlaní, do mamincina objetí, jako když nám bylo smutno.

Toho rána jsem vyšel ze své kanceláře. Na nic jsem nemyslel. Sešel jsem do suterénu, kde se nacházel rozlehlý archiv. Klíčem jsem odemknul bytelné dveře a vyhledal jsem písmeno O. Otevřel jsem záznam svého nevlastního otce. Falešovaný. Ze složky jsem vyjmul falešný úmrtní list a vložil jsem ten pravý. Zamířil jsem k východu. Opět jsem sáhl do kapsy, abych z ní vyňal klíč, avšak místo něho jsem uchopil onu fotografii. Malá holčička se na mne smála. Čistá, mladá, nevinná. Seděla na vozičku. V jejich očích bylo štěstí. Její dědeček se na mne usmíval. Držel ji za ruku. Oba se usmívali. Hlavou mi proletěla myšlenka na jeho znetvořené tělo. Pomalu jsem otočil fotografii, abych si znovu přečetl její příjmení, přestože mi zůstalo pevně vryté do paměti. O dva regály vedle jsem našel složku s jejím jménem. Otevřel jsem ji a nahlédl jsem na úvodní kartu. Její jméno bylo přeškrtnuto červenou propiskou. Čekal jsem, že se mi opět rozbuší srdce. Čekal jsem, že se mi sevře žaludek. Čekal jsem, že mne opět polije studený pot. Nic z toho se však nestalo. Bez záchvěvu nejnepatrnější emoce jsem složku zavřel a vrátil na její místo. Fotografie smějící se dřívky mi vypadla z ruky a zapadla kamsi pod regál.

Došel jsem do své kanceláře a uchopil jsem do ruky propisovací tužku. Přiložil jsem hrot k bílému místu, vyhrazenému pro podpis a udělal jsem pomalý tah směrem dolů. Na chvíli jsem se však zastavil. Na co jsem čekal? Na to, že se probudím? Na to, že zjistím, že to celé byl jen zlý sen? Na to, že ze záznamu v regálu 8427 zmizí známky rudé propisky? Na to, že se opět všichni s rodinou shledáme pod vánočním stromečkem? Zdraví a šťastní? Na to, až přijde můj bratr, kterému jsem vždy bezmezně věřil, a omluví se mi? Ne. Ani bych o to nestál. Hlavou mi probleskla poslední myšlenka. Proč? Proč to dělám? Abych pomohl lidu? Abych zachránil druhé? Aby oběť presidenta nebyla zbytečná? Bylo mi mdlo, sledovat mého bratra na výsluní, vybudovaném z mého úsilí. Propisovací pero se dalo opět do pohybu.

Celé hlavní náměstí bylo zaplněno nespočetnými davy lidí, jež se táhly do nedozírné dálky. Rozrušený dav začal skandovat mé jméno, já však zůstal ledově klidný. Hleděl jsem přes polopropustná skla balkónu na nedočkavé masy a v koutcích úst se mi začal rýsovat až potměšilý úsměv. Užítval jsem si každou vteřinu toho okamžiku. Ten zvuk, hlasy davů, jež provolávaly mé jméno, byl pro mne jako rajska hudba. Pomalým pohybem jsem se otočil a s vítězoslavným úsměvem na tváři jsem si pohledem změřil všech jedenáct členů předsednictva. Poté jsem se otočil a drobným, avšak velmi energickým pokynutím hlavy naznačil, že jsem připraven. Zdobené dveře se rozletěly a celé předsálí zaplavil ohlušující šum nedočkavého davu, jenž se doslova přerodil v až agonický řev, když jsem stanul na okraji balkónu.

Kateřina Pačandová

ZŠ T. G. Masaryka 556, Poděbrady

V závějích času

Na město se pomalu snášela noc. Vitr se opíral do starých stromů a okrádal je o poslední zbytky jejich barevného listí. Ulice, křivolaké a tmavé, omyté od denního prachu a špíny rychlým, ale prudkým deštíkem, se marně snažily oschnout v posledních, ale už studených slunečních paprscích. Vzduch, jakoby k něčemu vybízel, se chvěl tajemným napětím. Ale přitom byl normální den.

Seděla na zábradlí staré lavičky a nepřítomně zírala do prázdna. Kolem ní si sesedali havrani a tázavě se na ni dívali, jakoby ji chtěli připomenout, že už je pozdě.

Zvedla se a pomalu odcházel, opírá večerním tichem a samotou. Dala se do ní zima, a tak zrychlila krok a duchem se opět vrátila do přítomnosti. Už dávno měla být do... nikdy ten celek nepojmenovala svým domovem, ačkoli už v něm žila dva roky. Měla tam sice několik kamarádů, ale jak si mohou jakékoli úřady myslet, že jí to může nahradit to, co ztratila?

Už byla opravdu tma, když došla ke konventu. Představila si paní Málkovou a uvědomila si, že je v opravdovém maléru. Paní Málková, vrchní vychovatelka, ztělesnění veškerého jejího odporu k sirotčinci, proslula tím, že dokázala za obrovské provinění pokládat i shrnutý roh koberce. Jen tiše přešlapovala na větru a přemýšlela, jak uniknout před katastrofou.

Zdvihla oči ke konventu zahalenému v plášti noci a najednou... Byl to sen nebo něco jiného? U klášterní zahrady se mihla jakási stříbrná postava a v okamžení se rozplynula, jako by jen čekala, až o ni zavadí pohledem.

Za sebou uslyšela spěšné kroky:

„Anko!“ škubla sebou, byl to Jan.

„Ahoj,“ vyšla mu v ústrety, „co tu děláš?“

Jen vyhýbavě pokrčil rameny. Ve tváři měl onen prázdňvý výraz jako všichni, co přišli teprve nedávno, a Jan sem patřil jen měsíc. Přesto se stali nerozlučnými přáteli.

Všude kolem stála sestřička noc, měsíc hleděl ze své nebeské bány a vše pod sebou zaléval studeným třpytivým světlem, kterým propůjčoval světu všechnu temnou nádheru za cenu jeho barev. Hvězdy, jež ho obklopovaly, tančily po nebi, klouzaly se po mléčné dráze, ale zároveň ochotny spravovat osudy všech s pochopením shlížely na temnou dobu.

Sebrali odvalu a společně vešli do vstupní haly. Prostor ozařovalo jen několik loučí a u stolku, kde seděla naštěstí jen paní Markéta, hořela petrolejka. Anně poskočilo srdce. Paní Markéta seděla na stoličce, tmavomodrý řeholní šat sester vincentek se jí vlnil a připomínal tolik něco z přízraku v zahradě. Když vešli, zvedla hlavu. Jen se na ně usmála a oni věděli, že jsou zachráněni.

„Děkujeme mockrát!“ vydechli s úlevou a rozběhli se po schodech.

Utíkali dlouhými chodbami a zastavili se až před jídelnou. Nahlédla dovnitř, bylo to dobré, většina právě večeřela. Jan přecházel kolem protější stěny, jakoby něco hledal. Zastavil se před jednou nesmírně rozvrzanou židlí, odsunul ji a za ní otevřel uprášený přístěnek.

„Dej mi svou bundu!“ zavelel. Okamžitě pochopila, sundala si bundu a pohorky a vecpala je do přístěnku. Do chodidel ji zastudila dlažba. Ted' stačilo doufat, že si nikdo nevšimne bosých nohou.

Ohlédla se do prázdné chodby, na jejímž konci opět stál mlhavý stín, jenž zmizel po prvním bodnutí očí. Anna se přinutila na něj nemyslet a společně vešli do jídelny.

Posadili se k nejbližšímu stolu a z vedlejšího si přitáhli mísu s polévkou a bochník chleba. Mlčky se pustili do jídla. Jan odešel jako první. Podle prázdného výrazu nebylo těžké uhodnout, kam jde.

Vyšla z jídelny a rozhlédla se. Nikde nikdo. Vyndala si svoje věci a našla tam i Janovy. Vyběhla rychle do svého pokoje. Nikoho cestou nepotkala. Všichni buď večeřeli, nebo seděli ve společenské místnosti. Ti starší bydleli ve vlastních malých mnišských pokojíčkách. Anna měla pocit, že se v tom jejím nic nezměnilo. Vyšla se setmělými chodbami nazpátek. Napadlo ji, nikoli poprvé, že neexistuje depresivnější místo než zrušený cisterciácký klášter přeměněný na sirotčinec.

Opět před sebou uviděla perletovou postavu, která zmizela. Už začala mít vážně strach. Zrychlila a obcházelá do konventu vestavěnou kapli. Okénkem nahlédla dovnitř, jen v přední lavici se běhalo Janovo tričko.

Seběhla dolů a vešla do kaple. Byla tichá a temná, jen dvě svíce vrhaly na tvář Krista mihotavé světlo. Stříbřitá postava stála vedle hlavního oltáře a shlížela na ni stejně jako všechny sochy a obrazy, jakoby jí chtěli říct, že už je dávno, nikdy!

Adéla Kladivová

ZŠ J. A. Komenského Louny

Tanec světlušek

Měsíc jasně ozařoval náhrobek u smuteční vrby. Náhrobek byl zašlý a popraskaný. Kdysi zde bylo vidět i jméno majitele, avšak čas přiměl, aby mech toto jméno jednou provždy skryl. Vedle seděl chlapec schoulený do klubička. Oblíčeji mu lehce zakrývaly bílé vlasy, které jako by se zdály ve svitu měsíce ještě bělejší. Po tváři se mu pomalínku kutálely malé perlíčky. Byly to slzy, jež toužily po osvobození. Zármutek a strach ze samoty to způsobil, neboť chlapec věděl, že je na světě sám. Avšak proč se zde nacházel, to mu nebylo známo.

Tiše tam seděl a pozoroval svět kolem. Sledoval překrásnou oblohu plnou hvězd, které byly miliony světelných let daleko. Netušil však, že na opačné straně vrby se nacházela dívka. Tato dívka sem přišla sledovat tanec světlušek, jež tolik milovala.

Malá světýlka se pomalu začínala shromažďovat, až nakonec vytvořila menší roj. Ten se začal pohybovat do hudby, kterou tvořili cvrčkové svou hrou na housličky. Oba dva toto sledovali a nechávali se unášet do světa plného fantazie. Do světa, kde bylo možné cokoli, kde každý byl kýmkoliv. Avšak vše má svůj konec, dokonce i tento tanec, jenž dokázal oba zcela okouzlit.

Jedna malá světluška se odpojila od zbytku a přistála chlapci na rameni. Smutek jako by rázem pominul. Na jeho tváři se objevil nepatrný úsměv, po líci škanula poslední slza. Svět se najednou přestal točit a přesně v tento moment se dívčiny oči setkaly s chlapcovými. Byla to jen vteřina, než se rozplynul v mlze. Jediné, co po něm zbylo, byla ta malinkatá světluška, která začala tančit kolem náhrobku. Dívka přistoupila blíže, aby si jej prohlédla, avšak nic nenašla. Po chlapci nebylo ani stopy. Kam zmizel a kdo byl? To byly nevyřešené otázky, na něž dívka neznala odpověď.

Tyto otázky nedaly dívce spát. Neustále musela myslet na tvář, která byla plná smutku, bolesti a strachu, ale i přesto se smála. Vstala z postele. Pohlédla z okna. Její bílou košili ozařoval měsíční svit. Nemohla dál přemýšlet. Vzala si na sebe župan a rozběhla se ke staré vrbě. Běžela po louce bosa. Tráva jí lehce šimrala na chodidlech. Neposedné ryšavé vlasy jí poletovaly vzduchem, jako by tančily do melodie větru.

Konečně v dáli spatřila svůj cíl. Naivně si myslela, že spatří i onoho chlapce, jenž jí tolik zamotal hlavu. Avšak jediné, co mohla vidět, byl ten malý starý náhrobek obrostlý mechem.

Chlapec dívku pozoroval zpovzdálí. Snažil se zapamatovat si každou její křivku, každé znaménko, oči, jež na něj hleděly s něhou, oči, jež ho tolik zaujaly. I přesto, že jej sužovala kletba, když na ni pohlédl, na malý moment se jí dokázal zbavit. Dokázal si představit, že žádná nikdy nebyla. Byl odsouzen k věčnému bytí v mlze v osamocení. Pro lidi neexistoval a tak jediné, co po celá ta léta mohl dělat, bylo sledování tance světlušek. Jeho oči sjely na malý kus papírku, který dívka držela v ruce. Měl svítivě žlutou barvu a tvarem připomínal srdce. Dívka jej zanechala u náhrobku a poté odešla. Chlapec se o onen papírek zajímal, chvíli váhal, či ho má sebrat, ale nakonec ho přeci jen uchopil do svých rukou.

**„Byla noc a já čekala, až nastane ten čas,
kdy světlušky zatancují svůj tanec.
Mne však stále našeptával hlas,
že u staré vrby nachází se neznámý chlapec.“**

Když báseň dočetl, neměl slov. Z očí mu opět začaly padat malé perličky. Pomaloučku se kutálely po tváři až na samý okraj, kde poté dopadly na studený kámen, jenž byl náhrobkem. Nevěděl, co byla zač, proč se tak o něj zajímala a jak to bylo vůbec možné, že mohla vidět jeho tvář. Ten malinký žlutý papírek si přitiskl k hrudi. Po těle se mu rozlilo teplo, jeho duše pocítila snad poprvé za celá ta léta klid.

Kus papíru, který držel v ruce, nebyl jediný, který zde byl. Povaloval se jich zde celý tucet, avšak všechny byly prázdné. Opodál se nacházela jasně červená tužka, zdobená zlatým lemováním. Uchopil ji a dal se do psaní.

**„Zlé prokletí mi život vzalo,
má naděje se začala ztrácet.
Pak jednou jedno děvče se objevilo
a barvy se do mého světa začaly vracet.“**

S posledním dopsaným slovem se opět vytratil v mlze. Dále pak dny plynuly a básně přibývaly. Chlapec s dívkou takto spolu mluvili, dozvídali se o sobě nové věci. Čas odkryl pocity, jež oba dva dávno zapoměli. Den co den pozorovali u staré vrby tanec světlušek, aniž by věděl, že jsou si tak blízko a přitom tak daleko.

Dívka nikdy nezjistila chlapecovo jméno a on zase nikdy nezjistil to její, byli spolu šťastní. „Proč ho nemůžu spatřit? Co je ta kletba, o které neustále vypráví ve svých básních?“ pomyslela si. Jeho tvář měla pouze v paměti. Od jejich seznámení uplynulo přesně pět let, dnes byl ten den, kdy ho dívka spatřila poprvé. Až doposud se nikdy nezajímala o náhrobek, jenž celou tu dobu u té vrby stál. Zahleděla se na něj a očistila jej. Jediné co se tam psalo, bylo jméno chlapce. Toto jméno jí nic neříkalo, soudila, že musel zemřít již dávno.

Opět ji pozoroval jen z povzdálí. Stala se z ní krásná žena, už nebyla tak malá, zdála se být vyšší dokonce i ty její neposedné ryšavé vlasy o něco více vyrostly. Sledoval, jak odkrývá náhrobek. Tělo se mu zachvělo, tohoto dne se bál, bál se, že jednou někdo odkryje náhrobek s jeho jménem.

Stejně jako tehdy i dnes měla s sebou žluté papírky. Napsala na ně svou poslední báseň. Byla tu naposledy, již se sem nemohla vracet a pozorovat tanec světlušek, který tolik milovala, kvůli kterému ho poznala.

**„Tohle je poslední tanec světlušek,
tak dívej se pozorně.
Až nastane zítřek,
tak zmizím úplně.
S láskou Sofie.“**

Sofie odešla. Nechala vše za sebou, zapomněla na chlapce, zapomněla na starou vrbu, dokonce i na to, že existoval nějaký náhrobek a básně. Začala žít nový život, zatímco chlapec marně očekával její příchod. Nikdy víc se tam neobjevila, byl zase sám. Jeho srdce zelo prázdnotou, plamínek naděje

uhasl. Tvář, která se kdysi dokázala smát, opět ronila slzy. Každý den očekával, že se na náhrobku objeví alespoň jedna nová báseň. Žádná se nikdy neobjevila. Tanec světlušek, který mu dříve připadal veselý, ho nyní činil smutným

Čas byl nepřítelem všech. Zatímco on byl stále mlád, Sofie na rozdíl od něj stárla. Pro něj byl čas jako něco, co neexistuje, jako něco, co vůbec nevnímá.

Pomaloučku se schylovalo k večeru, hvězdy ožívaly, cvrčci ladili své housličky a světlušky si chystaly svá světýlka. Chlapec opět seděl u staré vrby, zahleděn do prázdna. Náhle však spatřil dívku, kterou miloval celá ta léta, o které doufal, že ji nikdy neuvidí.

„Konečně tě mohu vidět, Danieli! Čekala jsem tak dlouhou dobu, než to bude možné, pro tebe se to zdálo možná jako malinkatá chvílička, ale pro mne to bylo neskutečných sedmdesát let,“ pravila potichu. Danielovi se na tváři rozlil úsměv, nebylo potřeba slov, nyní mohl dojít křídou s osobou, kterou miloval. Přistoupil k ní blíž a věnoval jí ten nejsladší políbeček, jaký mohl. Poté se oba v záři světýlek rozplynuli.

Silvie Jančí

ZŠ Hamry 12, Brno

Próza bez názvu

Já se tak bojím, tak moc se bojím, je to nesnesitelný akt těla s třesem, nedokáži tomu odolat, tak hrozně se bojím skrze mřížce projít k plotu a pohlednout na tvé nohy, uvidět kolena, součky kůry spojené ve dva dórské sloupy zakončené rudými poupaty, volně plovoucí v zelené tůni plevele a trávy, kráslicí každý kout tvé zahrady, tvého území, tvého zlomu. Mohla bys klidně zavřít a na důraz rozkazu vypadni! pomočit zrezlou konvici ve tvých lepších chapadlech. Mohla bys svou močí zalít i dítě pod květinami v záhoně. Ano, vím o nich, och, Bože, já o nich vím, vím o tvých tajemstvích, víc než ty o svých kladech, snobská náno. Maminko s dlouhými nehty, s tak hezkými větvičkami, s koláčky na prsou, prozrad' mi, prosím, proč, prosím pěkně jsi mě pohřbila pod fialky? Svírám ruku ohlodanou dlaní, mrznu a hniji mezi kořeny života, plují tvé rty a slzy nad krásou fialek a pružností v jejich hřbetu, zato já chřadnu a nemohu ukojit základní pudy, zrak lepi tma a kašel krtků v hloubi Země plní mrtvé duše. Sleduji bílé rty, usazené mezi slinami a chrupem, svíjející se hady z ok, stékající na hladkou bradu matky. A nejen to, vidím choutky schované za oponou času. Nemohu z tebe dýchat. Rvu si hrdlo. Jak lehké je omámit zárodek v břiše, svlíknout se a vzít do ruky prak, hrát si, mrštně jak liška zvládáš tuto nebezpečnou hru! Ale ty jsi panna Marie, ty jsi byla panna, když jsi mě měla, Bože, pomoz chrupavce mezi kostmi hnout se! Ať už nikdy nevidím to zjevení, vzpomínku a strach v jednom na celý život, slez ze mě, nezačopávej dítě pod záhon, pod zkurvené fialky, neznačuj si to tu, do prdele, zakažte jí to, nemohu vstát, ani jíst a spát, sleduji dřevěný plot plný roztočů řevu lidského mláděte, kukátkem rozhořčeně trpím dění pod hloubkou trav a květin, pod krysy a močí. Pláčeš, mami, každý večer? Tak co, pláčeš? Jak se to stalo, neposlyšená a břicho napuchlé k prasknutí, děvko zasraná! Mám právo žít a dumat, srát a lhát! Bojím se vyjít k tobě na večeri, vzalas mi možnost chodit, doufám, ale ano, slyš můj nářek mezi skalisky. V ten večer jsi měla krémové šaty s krátkým rukávem, krásně vynikala malá prsa, mrkala na svět a co teprv látka hřející tvé údolí, až krev se roztekla prudce, z lůna všech, když tě zahlédli v oněch šatech! Nic jiného nenosíš od toho dne, ale tyhle šaty sis už nikdy nevzala na sebe. Spálila je. Lopata visí vedle harampádí a hraček, chcete-li, dalšího harampádí! Jak uklidňující, děším se vás. Až jednou spolknou hřizu a pár tobolek narkotik, otřepu ze sebe sluneční světlo, vyjdu k vašemu prahu, zaklepu a přijdete, jehly klapnou o podlahu předsíně, utřete sperma ze zarudlých rtů, plných slz a bolesti, neleknete se, že ne, já totiž vím, že vás miluji a novorozeně nenávidí, vzruší to každou buňku vnitřku hadrového panáka ve mně, krávo blbá, tak už pojď, obdar mě a zapomeneme oba na ten večer, kdy já přišel o dětství a vy o duši.

Gabriela Bártová

ZŠ Moskevská 2929, Kladno

Křeččí výprava

Bylo překrásné ráno. Přes husté větve stromů dopadaly paprsky světla k zemi. Tam, ve stínech, měla malá kolonie křečků své nory. O kousek dál pod dubem tyčila se k nebi halda zásob. Mohlo být léto, ale dny se již krátily a malí hlodavci cítili zimu v kostech. Byli rozhodnutí zůstat již na jednom místě, aby se mohli připravit na kruté mrazy, jež na jejich planetě nenastávaly výjimečně, jenže stále nenašli to pravé místo.

Moudrý křeček Objevitel, který tu malou kolonii vedl, seděl na sluníčku a přemýšlel, co dál. Už byli na cestě několik měsíců, on však stále pochyboval o svém rozhodnutí. Svůj poklad nechal ukryt, ještě než vyrazili. Ted' litoval, že si nenechal víc. Starý netopýr, jeho dobrý přítel, přeci říkal, jak je zem, v níž se nacházel, málo prozkoumaná.

Převelice si přál, aby s nimi netopýři zůstali. Ve větším počtu a s leteckými průzkumníky by se cítil bezpečněji. Jenže jejich přátelé nechtěli odejít a to musel pochopit. Stejně jako potkání museli pochopit, že se vůči křečkům nezachovali spravedlivě. Vzal jim vše, co objevil a všechny jeho úspěchy připisovali sobě. A navíc, vždy když odešel na výpravu, se k jeho chovancům chovali ošklivě. Tak to dál nešlo. Proto vzal svůj poklad – vše, co kdy našel – a schoval ho daleko v lese. Poté sbalil všechny křečky, přebrodiv řeku a dovedl je sem – na pustou mýtinu, kde hledali budoucnost.

Už to vypadalo, že tentokrát se zadaří. Jenže i přes všechny naděje se večer všichni seřadili na louce. Na některých jedincích byla již znát únava, jiní stále vybíhali z řady a zlobili křečka Objevitele.

Ten poměrně brzy zavelel k odchodu. I když to bylo nebezpečnější, raději cestoval v noci. Bylo chladněji a sluníčko nepálilo do očí.

Kolonie pomalu procházela krajinou. Jednou dokonce křečci potkali fazolové políčko. To hned všechna křeččata zmizela ve vysokém křoví. Po jejich malé invazi nezbyla široko daleko jediná fazole. To samé se stalo, když míjeli keře lískových oříšků.

Druhý den ráno došli na další louku. Sluníčko na ni svítilo tak akorát, lehký vánek hýbal se stonky květin a uprostřed bylo jezírko. To většina neměla.

Do oběda už měli všichni křečci svou vlastní noru. Pod břízou byla nahromaděná nová halda. Všichni vypadali zase spokojeně, jako by místo dlouhého putování celou noc tvrdě spali. A hodovat, to uměli. Těch oříšků, co se snědlo, to by jen tak každý nezvládl.

Ještě před setměním byli všichni zase ve svých norách. Dříve, když ještě žil každý křeček sám v divočině, žili ti malí hlodavci hlavně v noci. To ted', když byli ve skupině, vstávali uprostřed noci a spát chodili k odpolední. Tentokrát i starý křeček Objevitel byl ve své noře a odpočíval po dlouhé cestě. Konečně to vypadalo, že budou moci zůstat, spokojeni a v bezpečí.

Další den, ještě před svítáním, se křečci vypravili na průzkum. Bloudili lesem, hledali možné úkryty nepřátel a cizí stopy. Nic nenašli. Jen překrásné vodopády s výhledem na oceán. Tam, jen jak se všichni potkali, dlouho hleděli do dálky a užívali si klidu, který u vody vládl.

Na poledne se chtěli znovu vrátit na jejich louku, když uslyšeli něco ve křoví. Vylekali se. Sice celé dopoledne prohledávali okolí, ale nikdy by je nenapadlo, že něco skutečně najdou. Tu z lesa vyšli cizí hlodavci. Byli mnohem vyšší než křečci, avšak vypadali mírumilovně. Ten, co šel vpředu, se usmál.

„Nejste vy křečci?“ zeptal se. To všechny velmi zaskočilo.

„No, ano. Jak nás znáte? A kdo jste?“ odvětil křeček Objevitel.

„My jsme morčata. Po cestě sem jsme potkali netopýry, vaše staré známé a oni nás za vámi poslali, že prý budete mít radost, když tu na to nezůstanete sami,“ vysvětlil pan Morče.

Všem křečkům se viditelně ulevilo. Jejich přátelům netopýrům se dalo věřit. Proto neváhali a pozvali morčata na svou louku. A ta už s nimi zůstala.

Tím se stalo, že křečci našli nové přátele, i přesto, že už v něco takového nechtěli věřit. Před svými starými přáteli, potkany, museli utéct, aby konečně mohli být takoví, jací chtěli. Možná se jim občas stýskalo po netopýrech, ale častěji byli rádi, že jsou tam, kde jsou.

Netrvalo dlouho než se křečci ujali pěstování fazolí a oříšků. Ze všech luk a pastvin kolem udělali svá políčka. Morčata, ta se ujala sběru ovoce. Ukázalo se, jak jsou zdatná ve vynálezech – začala sbírat kokosové ořechy a udělala z nich vyhlášené pochoutky.

Proto je nutno říci jednu větu: Nebát se a udělat změnu se vyplatí.

Anna Kubíková

ZŠ Strž, Dvůr Králové nad Labem

Putování

Dvoudenní déšť konečně ustal. Větr polevil. Bruno s Arturem mohli po dlouhé době pokračovat ve své cestě po Malvínii, obrovské zemi, kterou tvořilo až šedesát států a státečků, každý mající svého vlastního ladeta. Ladet byl člověk, který se snažil udržovat klid a pořádek ve státu jemu uděleném a poslouchal vládcu celé země. Dnes by to pro nás byl někdo podobný starostovi.

Nicméně celé Malvínii vládl krutý Ignácius z dynastie Gordonů, která Malvínii vládla svou tvrdou rukou již několik staletí a pyšnila se hlavně úspěchy v oblasti válčení.

Nutno dodat, že Malvínie za jejich vlády vzkvétala, stavěly se honosné paláce, parky s vodotrysky a jezírky, divadla, mosty a všelijaké další stavby, bohatě zdobené, vyzdvihující kulturu a historii země.

Ovšem život lidí se v každém státu lišil a Bruno s Arturem, dva nerozluční kamarádi, to mohli potvrdit. Sice jim bylo teprve šestnáct, ale navštívili víc jak dvacet států, z nichž Balba a Is patřily mezi ty nejvyvinutější. Zde se lidem žilo nadmíru dobře. I těm nejníže postaveným. Každý tu uměl číst a psát, děti měly povinnost chodit alespoň čtyři měsíce v roce do školy, rodiny vlastnily dostatek peněz a daně nebyly vysoké.

Oproti tomu stát Otra, ve kterém chlupci vyrůstali, byl velmi chudý, velmi malý a lidé tu neměli ani na kus chleba. Otra totiž patřil mezi státy dodávající vojáky do armády, takže tu žily pouze ženy a děti. To byl jeden z důvodů, proč Bruno a Artur opustili rodnou zem a rozhodli se cestovat. Dnes by už možná byli zakopáni daleko od Malvínie a nikdo by si na ně nevzpomněl.

„Kam teď vyrazíme?“ zeptal se Bruno, zatímco si připravoval batoh na cestu.

„Jsme na severu Germy, na mapě vypadá jako vlčí špičák, úzká pevnina sousedící s třemi státy,“ přemýšlel nahlas Artur. Do vaků nabíral vodu z potoka naproti malé jeskyni, kde chlupci přechkali nedávnou vichřici.

„Na sever bych nešel, je tam stát podobný Otře, kde je zima a nemoci na denním pořádku,“ pokračoval. „Ze západu jsme přišli, dal bych se na východ, do Radmy.“

„Víš, co je zvláštní?“ přemítal Bruno. Prošli jsme už tolik států, v každém jsme se dozvěděli něco málo o těch okolních, ale o Radmě jsem vůbec nic nezasechl.“

„Já také ne. Ani nevím, jak je velká, kdo je jejím ladetem.“

„O důvod víc se tam podívat,“ usmál se Bruno, podal Arturovi batoh a společně se vydali na cestu.

„Je to tu,“ prohlásil Artur. Nacházeli se na vrcholu hory tvořící hranici Radmy. Slunce už zapadalo, stihli to. Před nimi se tyčila vysoká brána s obrovskými vraty. Chlupci se před ní cítili jako malá kořata sedící před vstupními dveřmi lidského obydlí. Zvláštní bylo, že na rozdíl od těch kořat nemuseli čekat, až jim někdo dovolí vstoupit, brána byla otevřená.

„Víš, Arture, moc se mi to nezdá,“ pochyboval Bruno. „Mám takový divný pocit, že bychom tam neměli chodit.“

„Já se nebudu vracet. Nemáme dostatek jídla a voda už také dochází. Vejdeme dovnitř, sejdeme horu po určité vyklížené cestičce a uvidíme krásné město obklopené horami, uvidíš,“ chytil Artur kamaráda za ramena a pokračovali v chůzi.

Brunovy obavy ale byly oprávněné. Jen co vstoupili na práh Radmy, vrhli se na ně vojáci.

„Ve jménu Radmy a úctyhodného ladeta Huberta vás zatýkáme a odvádíme k hlavnímu soudci Fedorovi,“ prohlásil voják vysoké štíhlé postavy, na jehož obličeji byla znát spousta dřiny a krutého výcviku v armádě.

„Nic jsme neudělali!“ vzpouzel se Bruno. „To je můj ranec! Hele, váš způsob držení zajatce není moc příjemný. Au, vážně to bolí!“

Zatímco Bruno vyváděl a snažil se vykrotit ze sevření vojáků, Artur horlivě přemýšlel. Proč nás vlastně zatklí? Vždyť jsme nic neudělali. Co teď? Co teď?! Měl jsem Bruna poslechnout. Tohle není dobré. Jsme v pasti.

Náhle se vojáci s chlapci zastavili. Byli asi v půlce hory, vedle cesty stála jediná budova na strmém srázu. Všude byly traviny a malé zaschlé keře, podél cesty jim ve výhledu na město bránily dvoumetrové jehličnany. Jeden voják šel k domu a zabušil na dveře. Bylo ticho. Teprve teď si Artur všiml cesty, na které stáli. Žulové kameny byly na sebe tak pečlivě namačkané, že nebyla vidět jediná mezířka.

Konečně se dveře otevřely. Na prahu stál statný muž s mírnou nadváhou a doutníkem v ruce. Na hlavě mu seděla čapka, jejíž barva se nedala rozeznat. Podobně na tom byl teplý kabát a kalhoty, „Další zajatci?“ vyfoukl mladému vojákovu dým do obličeje.

„A-ano, pane,“ vykřikl vojákček.

„Hm, vemte je dovnitř,“ zamumlal zpod objemných hnědých vousů.

Chlapcům se nabídl jedinečný pohled. Naproti dveřím bylo krásné dřevěné schodiště, vpravo jídelna, kterou zdobil rudý koberec se zlatými ornamenty, po celém domě se nacházely svícny a na zdech pochodně. Vše působilo útulně a příjemně.

„Tudý,“ ozval se soudcův hlas z pokoje po levé straně. Malá pracovna, jejíž prostor zaujímal hlavně obrovský stůl plný pergamenů a knih, za nímž seděl onen muž s vousy, vypadala stejně jako zbytek domu. Prostor za stolem vyplňovaly dvě skříně, každá na jiné straně a okno zakryté závěsy zlaté barvy.

Vojáci posadili chlapce na nepohodlné stoličky naproti soudci, dva si stoupli ke dveřím pracovny, dva za stůl podsaditého muže.

„Tak jdeme na to,“ promnul si ruce soudce, vzal tlustou knihu a namočil špičku brky do inkoustu.

„Takže vy jste se rozhodli vstoupit za brány Radmy. Jména?“

„Já jsem Bruno a tohle je Artur. A nic jsme neudělali. Jen cestujeme.“

„Cestujeme... hm,“ zopakoval soudce. „A odkudpak jste, že vás to donutilo cestovat, co?“

Co teď, co teď, panikařil Artur. Viděl, jak chce Bruno něco říct. Určitě řekne pravdu! Musí ihned něco říct. Zalhat. Když oznámí, že jsou z Otry, můžou se rovnou zastřelit.

„Jsme z Balby,“ vyhrkl. Věděl, že na chvíli vyvede Bruna z míry, ale bylo mu to jedno. Jen doufal, že pochopí. „Ne že by se nám tam nelíbilo, milujeme svou rodnou zem, ale naše babička nám neustále vyprávěla o ostatních zemích a kulturách v Malvíni, že nás to natolik lákalo, až jsme si jednoho dne sbalili věci a vyrazili.“

„Hm,“ probodával je soudce Fedor pohledem a kouřil dýmku. A kampak jste se ještě chtěli podívat chlupci?“ zašklebil se.

„Neplánujeme svou cestu. Prostě jdeme za nosem a až nás to omrzí, vrátíme se zpět do Balby,“ ozval se Bruno. Arturovi se ulevilo. Bruno pochopil. Teď jen, aby jim na to ostatní skočili. Jen co je pustí, vyběhnou z tohoto domu a bude jedno, do jaké země poběží. Už odsud chtěl pryč.

„No, myslím, že jste úplně neškodní. Mají něco v rancích?“ podíval se Fedor na vojáky.

„Jen oblečení, jídlo, pití a jeden kapesní nůž, pane,“ odpověděl voják s tou hrubou tváří.

„Kapesní nůž raději nechte tady. Dobrá chlupci, máte velké štěstí. Já sám jsem z Balby a podívejte, kde žijí teď,“ podíval se na chlupce soudce. Poslední slova řekl s hořkostí. Proč vlastně? „Postarám se, aby vám v Radmě bylo co nejlépe. Ingrid! Pojd' sem!“ zavolal soudce na svou služebnou.

Ve dveřích se objevila krásná dívka v bílé zástěře. „Přál jste si něco, pane?“

„Odvedeš tyto chlupce do hostince U Soudku. Řekni, že je posílám, na pár dní na přespání, dokud si nenajdou práci.“

„Počkat, to není nutné,“ zarazil se Artur. „Klidně nás odsud pošlete pryč, navštívíme jiné země.“

Rázem celou pracovnu naplnil smích. Vojáci se smáli, soudce Fedor se smál. Jediná služebná se tvářila soucitně.

Proč se smějí? Vždyť nás tu nemusí hostit, nedávalo to Arturovi smysl. Už chtěl být z této země rychle pryč. I Bruno se tvářil zmateně.

Konečně smích ustal. „Ale chlupci, vždyť jsme něco jako sousedé, když pocházíme z Balby, co?“ utíral si soudce neposedné slzy smíchu. „Vy jen tak neodejdete.“

A opět propukl bláznivý smích. Artur už to nemohl vydržet. Někdo mu zaklepal na rameno. Byla to služebná. Tmavé vlasy, které se jí uvolnily z pečlivě svázaného drdolu, ho šimraly na krku. „Pojďte, odvedu vás tam.“

„Bože, co tohle je za zemi?“ chytl se Bruno za hlavu, když spolu se služebnou stáli před domem. Byla tma, nastala noc. Jen díky pochodni, kterou držela služebná, alespoň něco viděli.

„A jak se ty jmenuješ?“ otočil se Artur na služku. Nevypadala o moc starší než oni. Možná vrstevnice.

„Jsem Alma.“

„Tak Almo, rádi jsme tě potkali, ale do žádného hostince s tebou nepůjdeme,“ chopil se slova Bruno. „Takže nás prosím odved' k hlavní bráně, abychom mohli odsud odejít.“

„Vy to opravdu nevíte?“ divila se Alma.

„O této zemi jsme vůbec nic neslyšeli,“ řekl Artur. „Co bychom měli vědět?“

„Odsud nejde odejít. Bránu od rána do večera hlídají strážé. Je to past Radmy. Proto jste o ní nikdy neslyšeli. Můžete dovnitř, ale už se nedostanete ven. Nikdo odsud neodešel ani neodejde.“

Artur neměl slov. Podíval se na Bruna, Bruno na něj. Oba měli stejně zděšené výrazy. Ne, takhle nesmějí skončit, řekl si Artur.

„V tom případě budeme první, kteří odsud odejdou,“ prohlásil a pousmál se na skleslého kamaráda. Brunovi se zajiskřilo v očích. Mají toho už hodně za sebou. Více než jiní šestnáctiletí chlapci. Ne, oni to nevzdají. Nikdy.

Partneři a sponzoři

PARDUBICKÝ KRAJ

*Akce se koná pod záštitou JUDr. Martina Netolického, Ph.D., hejtmána Pardubického kraje,
a byla finančně podpořena Pardubickým krajem.*

PARTNERI SOUTĚŽE:

**MINISTERSTVO
KULTURY**

MLADÁ FRONTA

MEZINÁRODNÍ ODBOROVÝ SVAZ
PRACOVNÍKŮ V KINEMATOGRAFII

MEDIÁLNÍ PARTNER:

**AKADEMIE
LITERÁRNÍCH
NOVIN**
KNIHY TVORBA MÉDIA

FINANČNÍMI PROSTŘEDKY A VĚCNÝMI CENAMI PŘISPĚLI:

Pardubický kraj

Město Proseč

Bohemia Steelmont s.r.o. - Proseč

BPK l. t. d. Proseč

DIPRO, výrobní družstvo invalidů - Proseč

ERGOTEP, družstvo invalidů - Proseč

JEDNOTA, spotřební družstvo Hlinsko

Kvĕtinové studio ILONA Proseč

LOMYKÁMEN s. r. o. Proseč

Obuv SANTIÉ Proseč s.r.o.

Ravensburger Karton s.r.o. - Polička

SANTIÉ - výroba s.r.o. - Proseč